

Giới thiệu Hàn Thiên Vũ, Anh Là Lưu Manh

Thể loại: ngôn tình, trinh thám, sủng, 3S

Anh nói với cô rằng: "Trần Đường Đường anh chỉ cho em hai lựa chọn một là về làm vợ anh, hai là sinh con cho anh em chọn đi."

Cô trả lời "Hàn Thiên Vũ em chưa 18 tuổi còn nữa em không muốn kết hôn sớm đâu."

Anh lại lưu manh nói "18 tuổi không kết hôn mà có con em nghĩ sao? "

Cô tức giận "Anh dám?! "

Anh càng thêm bá đạo: "Không tin anh sẽ chứng minh cho em thấy, thế nào?"

Bạn đang đọc truyện *Hàn Thiên Vũ, Anh Là Lưu Manh* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 1: Văn án

"Trần Đường Đường anh cho em hai lựa chọn một là về làm vợ anh, hai là sinh con cho anh em chọn đi."

"Hàn Thiên Vũ em chưa 18 tuổi còn nữa em không muốn kết hôn sớm đâu."

"18 tuổi không kết hôn mà có con em nghĩ sao? "

"Anh dám?! "

"Không tin anh sẽ chứng minh cho em thấy, thế nào?"

Bạn đang đọc truyện *Hàn Thiên Vũ, Anh Là Lưu Manh* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **wWw.EbookFull.Net**.

Chương 2: Gia đình hàn gia

(Chương này giới thiệu bên nam chính nha)

Trung Quốc.

Trong một căn hộ cao cấp có một chàng trai đang ngủ say trên sofa, ánh nắng chiếu vào khuôn mặt anh hiện lên cái sóng mũi thẳng cao, khuôn mặt điển trai. Đôi chân thon dài đặt ngay cuối ghế sofa.

Bỗng có tiếng gõ cửa: "Hàn Thiên Vũ con mau mở cửa cho mẹ! "

Anh chàng đang ngủ lười biếng ngồi dậy đi đến mở cửa nhướn mày hỏi: "Có chuyện gì sao? "

Một người phụ nữ trung niên bước vào nhà tự rót cho mình ly nước, uống xong bà nói: "Tiểu quý con còn hỏi mẹ hả?! "

Chàng trai mặt tỉnh bơ không trả lời đợi mẹ mình nói tiếp.

"Con xem bây giờ bạn mẹ ai cũng có cháu nội cháu ngoại hết rồi. " Bà Hàn than thở.

Hàn Thiên Vũ nhìn mẹ mình nói: Bà Hàn xin hỏi bà muốn nói gì? "

"Tiểu tử con muốn chọc tức mẹ hả? Mặc dù con mới 25 tuổi nhưng mà tuổi này cũng đến tuổi kết hôn rồi. Mẹ càng ngày càng lớn tuổi mong ước chỉ muốn có cháu để bế thôi vậy mà con cũng không tại nguyện vọng cho mẹ hu hu." Bà Hàn vừa nói vừa giả vờ khóc.

Hàn Thiên Vũ nhìn bà một lúc vẫn không đáp bà tưởng thẳng con nhà mình hiểu chuyện tính lên tiếng khuyên nhủ thì nghe Thiên Vũ nói với giọng thông

cảm " Đúng là mẹ đã già rồi ".

Mặt bà Hàn lập tức đen lại mắng: " Tiểu quỷ mẹ chỉ hơi lớn tuổi chứ không phải già nha!"

Bà nói xong liền đứng dậy đi ra cửa,sau đó quay đầu lại nhìn Hàn Thiên Vũ với ánh mắt tiếc thếp không rên được rồi mới mở cửa đi ra.

Hàn Thiên Vũ cũng chẳng để tâm gì đến lời nói của mẹ mình dù sao cứ cách vài ngày mẹ anh lại sang đây nào là giảng đạo kêu anh nên cưới vợ nào là than thở muốn có con dâu muốn có cháu để bông vì thế anh lại tiếp tục nằm xuống ngủ.

Bà Hàn lập tức về nhà thấy ông Hàn đang đọc báo thì giờ trò làm nũng với ông Hàn.

Mặc dù bà Hàn đã gần năm mươi nhưng do bà vừa biết cách dưỡng da không những thế bà lại còn có làn da sáng mịn làm bà trẻ ra hơn so với tuổi thật ngoài ra bà còn sở hữu khuôn mặt rất xinh đẹp khiến cho người đồng lứa tuổi với bà phải ngưỡng mộ.

Ông Hàn mặc dù gần 60 nhưng nhìn ông vẫn rất đẹp lão, cái mũi cao, đôi mắt chim ưng, thân thể ông do luyện tập trong quân đội lâu năm nên nhìn ông vẫn rất khỏe mạnh không có dấu hiệu giống người lớn tuổi.

Bà Hàn lay lay tay ông nói: " Lão già ông xem con trai ông.. "

Ông Hàn ngắt lời vợ mình:" Là con trai chúng ta. "

" Ừm là con trai chúng ta. Ông coi đó nó không coi lời nói tôi ra gì. Mỗi lần kêu nó kết hôn thì nó lơ lửng tôi luôn, thật là nó không hiểu cho nỗi lo lắng của người làm mẹ như tôi gì hết. Ông coi con trai nhà bà Vương kia kia, bây giờ nó đã dẫn bạn gái nó về ra mắt rồi kia. "

Ông Hàn:"..."

" Lão già ông nói xem có phải con trai mình là gay không? "

" Bà suy nghĩ nhiều rồi. " Ông Hàn thở dài vỗ vai bà Hàn nói.

" Chứ ông nghĩ con trai mình đẹp trai thì khỏi nói rồi. Trẻ tuổi đã làm giáo sư tâm lý học rồi, nó còn tự lập công ty riêng cho mình nữa, chưa nói tới gia thế chỉ những điều kiện đó thôi cũng đã đủ khiến biết bao nhiêu cô gái theo rồi nhưng sao tôi thấy nó chẳng bao giờ gần gũi sắc bao giờ mà tôi cũng ít thấy con gái lại gần nó bao giờ. " Bà Hàn nghi hoặc nói.

Ông Hàn trầm nghĩ trong lòng tên tiểu tử đó lúc nào cũng giữ bộ mặt lạnh tanh làm con nhà người ta chỉ dám đứng từ xa mà ngắm chứ không dám lại gần.

Nhưng ông sợ vợ mình lại phiền lòng nên không nói. Ông Hàn an ủi nói: " Bà đã thích trẻ con như vậy sao chúng ta không cho Thiên Vũ một người em đi." Ông vừa nói vừa nhìn bà Hàn ánh mắt gian xảo, tay thì bắt đầu mò lưng tung.

Bà Hàn liền đỏ mặt:" Ông không biết xấu hổ, già rồi mà còn như vậy."

Ông Hàn cười cười nói: " Vậy để tôi cho bà xem tôi đã già chưa. " Ông nói xong liền bế bà Hàn về phòng.

Bạn đang đọc truyện *Hàn Thiên Vũ, Anh Là Lửa Mạnh* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 3: Con gái nhà họ trần

(Chương này giới thiệu bên nữ chính)

Việt Nam

Có một ngôi nhà ba lầu nằm gần trung tâm thành phố, màu chủ đạo của ngôi nhà là tông màu trắng.

Xung quanh ngôi nhà là một bầu không khí yên tĩnh, trước cửa nhà có vài chậu cây xanh, nói chung ngôi nhà nhìn rất hài hòa.

Bầu không khí đang yên tĩnh thì có tiếng la của người phụ nữ: " Trần Đình Đình, con coi cái phòng con kia chẳng khác gì cái chuồng heo vậy, mau....."

Tiếng la ấy chính là bà Trần. Bà ấy có một mái tóc đẹp đen dài hơi uốn lượn, đôi mắt đen láy, cặp chân mày lá liễu, làn da trắng mịn màng không tì vết, đôi môi mỏng và một đôi chân thon dài.

Bà bước vào phòng con gái út của mình, đang nói thì im bặt vì nghe được tiếng 2 người đàn ông đang quăn quýt nhau: " um...um...a.....aaa.....nhẹ.....nhẹ

thời...."

Mặt bà lập tức là đen lại, lần nào bà vô phòng con mình đều thấy cảnh tượng như vậy bà liền trách: " Sao lần nào con cũng làm cho mẹ phải thấy mấy cảnh này vậy hả? "

Cô gái có mái tóc đẹp như mẹ mình đen mượt dài ngang lưng được búi cao lên, đôi mắt hai mí sắc sảo bên trong pha chút màu nâu cùng với cặp chân mày lá liễu, khuôn mặt trái xoan, cô thừa hưởng được làn da trắng mịn và những ưu điểm của mẹ mình.

Cô gái ấy chính là Trần Đình Đình, con gái út nhà họ Trần. Cô đang ngồi xếp bằng trên ghế trước bàn vi tính vừa xem boy love vừa ăn vặt thì mẹ cô vào bất ngờ làm cô không kịp tắt máy thế là mẹ cô thấy hết những cảnh trong máy tính.

Cô nghĩ thầm dù sao thì lần nào mẹ cô cũng thấy hết rồi nên làm như chưa có gì xảy ra nói: " Tại mẹ không gõ cửa mà đã vào mà phải tại con đâu? "

Cô nói xong rồi bĩu môi mông hòng tự nhiên của mình.

Bà Trần thật không chịu nổi cái cảnh hai người đàn ông quần quýt nhau trên giường liền nói: " Cái này có gì hay ho đâu, thay vì con có thời gian coi mấy cái này sao con không dọn dẹp phòng mình đi. "

Trần Đình Đình lập tức phản bác nói: " Mẹ không phải hủ nữ như con sao mẹ biết không hay, mẹ không thấy hai người họ rất xứng đôi sao? "

" Tiểu nha đầu con lấy đâu ra tư tưởng như vậy hả? Nếu theo ý con như vậy chẳng khác nào đàn ông trên đời này yêu nhau hết rồi. " bà Trần không đồng ý liền nói lại.

Trần Đình Đình nói nhỏ trong miệng: " Thì đúng là vậy mà "

Cô thấy mẹ cô định cần nhằn tiếp nên nói: " Không phải bình thường giờ này mẹ đi shopping với bạn à? "

" Hôm nay mẹ với ba đi ăn tiệc không ở nhà ăn tối, vốn là định cho con tiền ra ngoài ăn tối mà chưa gì đã muốn đuổi mẹ ra rồi ".- Bà Trần nói xong còn giả bộ thờ dài.

Trần Đình Đình vừa nghe cho tiền mắt liền sáng lên lập tức dùng đôi chân dài của mình chạy tới ôm mẹ mình làm nũng: " Mẹ ơi con yêu mẹ nhiều lắm hi hi. Mẹ đã cho tiền ăn tối rồi thì cho con tiền đi chơi với bạn tối nay đi. Xin mẹ đó. "

Bà Trần liền kéo cái mũi nhỏ của Trần Đình Đình: " Thôi đừng nịnh nữa, con ôm mẹ muốn tắt thở tới nơi rồi buông ra đi. Nè, nhớ về sớm đó nghe chưa? "

Bà đưa tiền cho con mình xong mở cửa ra ngoài.

Tại một căn phòng khác trong ngôi nhà.

" Trần Đường Đường con đừng cấm đầu cấm cổ vô tiểu thuyết ngôn tình nữa được hay không? Nó có gì mà con cứ coi suốt vậy? "

Người đàn ông trung niên có cái bụng phệ khuôn mặt nhìn phúc hậu bước vào phòng con gái lớn của mình phen nản nói.

Cô gái có mái tóc đen xõa giữa lưng, đôi mắt tròn pha chút màu nâu như em gái cô do ba là người gốc Trung Quốc, mẹ thì người Việt. Làn da mịn màng trắng hồng, hai bên má hơi ửng hồng một chút do không khí mùa hè nóng.

Khuôn mặt tròn, mũi không thể nói là cao nhưng cũng không phải thấp, đôi môi nhỏ đỏ mọng nhìn cô tuy không thừa hưởng gen xinh đẹp như mẹ cô giống em cô nhưng nhìn cô rất dễ thương đáng yêu làm người ta có thiện cảm.

Cô đang nằm trên giường đọc ngôn tình thì nghe ba ba mình nói vậy cô liền nói: " Do trong đó mới có người đàn ông vừa đẹp vừa giàu lại chung tình hi hi. "

Ông nghe vậy liền nói: " Bộ ngoài đời không có sao? "

" Có, nhưng mà người đó bị mẹ con giành trước rồi. "

Ông cung chiêu nựng má con mình: " Nha đầu con nói vậy sao được, con gái ba ba đáng yêu như vậy nhất định con sẽ gặp được người như con muốn thôi ".

Trần Đường Đường bĩu môi nói: " Đàn ông bây giờ giống như soái ca trong ngôn tình cho dù có cũng hiếm nên chắc gì tới lượt con. "

Ông Trần thờ dài, mặc dù con gái ông sắp gần 17 tuổi nhưng mà nếu nó cứ ở nhà ôm tiểu thuyết ngôn tình như vậy thì con gái ông khi lớn không biết có lấy được chồng không nữa.

Ông vuốt đầu con mình rồi đưa tiền nói tối nay đi ăn tiệc của người bạn rồi đi ra ngoài.

Thấy ba ba mình đi rồi Trần Đường Đường leo lên giường nằm dấp chéo đôi chân ngắn của mình lên tường rồi đọc ngôn tình tiếp.

Cô đang đọc thì có tiếng chuông điện thoại cô liền lười biếng lết thân xác lại chỗ sofa nghe điện thoại.

" Alo, ai vậy? "

Đầu dây bên kia:" Xú nha đầu em lại dán mắt vô truyện ngôn tình mà nghe điện thoại nữa hả? "

" A, chị Ân Thiên là chị à, chị gọi em có gì không? "

".... "

Thấy bên kia im lặng cô nói:" Sao vậy chị? "

" Xú nha đầu em đừng nói hôm nay em quên hứa đi chơi với chị rồi hả?! Chị cho em nửa tiếng tới chỗ hẹn, em không tới thì đừng trách chị xé xác em ra nghe chưa?! "

Cô nói xong không cho Trần Đường Đường trả lời cúp luôn.

Trần Đường Đường nghe xong lập tức thay đồ, tốc hành đến chỗ hẹn nếu không cô sẽ bị Ân Thiên chửi cho coi

Bạn đang đọc truyện *Hàn Thiên Vũ, Anh Là Luru Mạnh* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 4: Khách ở nhờ chiếm tiện nghi chủ nhà

Bên Trung Quốc

Trong một căn hộ nọ, có hai người đàn ông cao hơn mét tám đang dính lấy nhau.

Nói đúng hơn là một người thì ôm chặt tay người kia không buông, còn người kia thì dùng tay của mình đẩy người đàn ông ôm cánh tay của mình không chịu buông.

" Thiên Vũ đừng vậy mà người ta làm bạn thân của cậu từ nhỏ tới giờ không lẽ cậu trơ mắt nhìn người ta không lấy được vợ sao. Chỉ ở hai tháng thôi mà!! "

Người đàn ông ôm cánh tay không chịu buông đó là Vương Phong, là con một của Vương gia và là người thừa kế tập đoàn Vương Chính. Anh cao khoảng mét tám, đôi mắt xanh biếc được thừa hưởng từ người mẹ của mình.

Đôi mắt tuy giống mẹ nhưng mắt lại một mí giống cha mình. Tính cách anh khá nổi loạn và thích nơi ồn ào nhưng anh lại là người chưa có kinh nghiệm yêu bao giờ mà lại thích làm quân sư tình yêu cho người khác.

Hàn Thiên Vũ vẫn lạnh lùng im lặng chẳng nói gì tới tên ồn ào kia đẩy tay tên đó ra rồi tiếp tục đọc sách.

Vương Phong thấy vậy thì giao kèo nói: " Nếu như cậu hứa giúp mình thì mình sẽ giúp cậu nói với mẹ Hàn tạm thời không ép cậu kết hôn thế nào? "

Hàn Thiên Vũ định nói không cần nhưng nghĩ lại thì cách hai ngày bà Hàn lại tới kêu kết hôn thật sự vừa ồn mà còn khiến anh không có thời gian đọc sách.

Thấy Hàn Thiên Vũ im lặng không trả lời Vương Phong cũng quen với cảnh này nhiều lần rồi anh nghĩ nếu dụ không được thì phải kiếm cách khác dù sao người bạn này của anh có bao giờ chịu nghe lời ai bao giờ.

Anh đang suy nghĩ tìm cách thuyết phục thì nghe Hàn Thiên Vũ đồng ý hại suýt chút nữa muốn rút cảm xuống luôn.

Anh sợ mình nghe lầm nên hỏi lại:" Cậu.... Cậu đồng ý? "

" Ừm nhưng với điều kiện "

Biết ngay tên lạnh lùng này không bao giờ giúp người ta không công mà.

Vương Phong trầm nghĩ trong lòng như vậy.

" Được rồi cậu nói đi "

Hàn Thiên Vũ nói với giọng lạnh như băng không nhanh không chậm:" Thứ nhất mình không thích ồn ào. Thứ hai khi ở chung phải sạch sẽ. Thứ ba...."

Vương Phong thấy Hàn Thiên Vũ ra điều kiện không ngưng liền nói: " Sao cậu lắm điều thế? Cậu đang cho người ở hay thuê osin thế? "

"Được rồi trước mắt cứ như vậy đi. " Hàn Thiên Vũ nói với giọng không lạnh không nóng rồi đi vào phòng.

Vương Phong ngồi dựa lưng vào sofa thờ dài nhớ lại người con gái hung hăng nhưng làm hắn nhớ mãi mãi không quên.

2 Tháng trước.

Khi Vương Phong qua Việt Nam công tác, anh đã gặp người con gái ấy.

Người có đôi mắt to tròn, khuôn mặt có hai lúm đồng tiền, đôi chân thon dài, mái tóc ngắn ngang vai.

Lần đó anh đang trên đường đi ăn tối thì thấy cô đang đứng xếp hàng mua đồ ăn có tên ăn trộm đang móc túi cô thì lập tức xuống xe bắt ăn trộm.

Nhưng cô từ đầu tới cuối không hề biết chuyện gì xảy ra, lúc xoay qua đã thấy người đàn ông lạ cầm ví tiền của mình cô liền kêu lên ăn trộm rồi chạy tới cắn người đó.

Vương Phong định đưa ví tiền lại thì nghe cô la lên như vậy anh liền nhìn xung quanh ai cũng nhìn mình rồi thấy một bóng đen chạy tới mình, anh cảm thấy hơi nhói ở cổ tay thì phát hiện ra cô gái mình vừa giúp bây giờ đang cắn mạnh lên cổ tay của đến mức máu chảy ra.

Lúc này anh mới phản ứng:" AAA.....AAAAA... " Anh liền đẩy cô ra nói tiếng Việt không được chuẩn của mình " Sao cô lại cắn tôi? "

Cô gái nghe tên kia nói mình cắn hắn lập tức nổi giận." Bà đây không phải thú nghe chưa, bà đây là cắn anh cho chừa cái tật ăn trộm vậy mà dám nói là cắn à?! Được lắm!"

Cô nói xong không đợi đối phương trả lời cô liền tung nắm đấm vào mắt hắn cô hừ lạnh rồi bỏ đi.

Vương Phong không hiểu rõ cô ta đang nói gì nhưng cũng biết được cô đang chửi mình còn chưa kịp giải thích đã bị bụm một phát vô mắt.

Anh đơ luôn, không biết đấm có mạnh hay không mà trên mắt Vương Phong có một cục tròn tròn đen đen tím tím nhìn rất khó coi chẳng hề phù hợp với khuôn mặt đẹp trai lãng tử lai Tây của anh một chút nào.

Định thần lại anh đã không thấy cô đâu, anh nói với lòng mình nhất định sẽ nhớ mặt cô hãy đợi đấy.

Qua 2 tuần sau mắt bớt bầm anh mới đến công ty được, vừa bước vào thang máy đã thấy được khuôn mặt mình không thể nào quên được suốt hai tuần qua.

Còn cô thì thấy mặt anh nhưng không có biểu hiện gì bên ngoài.

Có trời mới biết cô đang nhục tới cỡ nào, hồi hai tuần trước sau khi đánh người ta xong thì có đứa bé chạy lại nói tên ăn trộm kia đã bị anh đẹp trai mới này đánh, cô liền xoay qua đúng là tên kia đẹp trai thiệt nhưng mà bây giờ qua xin lỗi thì quê quá nên cô coi như hắn xui xẻo ai ngờ bây giờ lại ở công ty gặp mặt tên đó chứ.

Cô đang hỏi hạp thì thấy hắn bấm tầng cao nhất, cô chết lặng.

Vương Phong thấy tới tầng của cô mà cô vẫn đứng yên liền tốt bụng cười nói:" Cô không định ra sao hay cô muốn lên tầng với tôi. "

Nói tới đây anh cúi thấp người thì thầm bên tai cô:" Hay cô muốn cắn hay đánh tôi nữa? "

Giọng nói anh làm phá vỡ suy nghĩ của cô, mặt cô lập tức đỏ lên liền co chân chạy ra thang máy.

Vương Phong phì cười với biểu hiện của cô, đã biết mình là ai còn giả vờ như không biết.

Ngồi vào chỗ làm của mình thì có một cô gái trẻ lại bắt chuyện với mình: " Ân Thiên cô biết gì chưa hôm nay tổng giám đốc đến công ty đó, cô không biết đâu tôi nghe mấy chị làm việc ở đây nói tuy gặp tổng giám đốc có một lần nhưng phải công nhận anh rất đẹp trai, đã trẻ tuổi lại còn.... "

Cô gái này là Mỹ Dung là thực tập sinh giống Ân Thiên.

Mỹ Dung thì nói không ngừng còn Ân Thiên nghe tai này lọt tai kia, trong đầu cô chỉ còn khuôn mặt người bị cô đánh hiện đang là cấp trên của cô.

Bỗng có thư kí của tổng giám đốc xuống mời Ân Thiên lên phòng tổng giám đốc.

Mọi người đồng loạt nhìn về phía Ân Thiên còn cô thì sợ muốn hú vía sợ mình bị đuổi việc thì thầm rồi nhất định ba mẹ sẽ bắt cô kết hôn cho coi.

Bước vào phòng tổng giám đốc cô thật muốn chui xuống hố mà, người đàn ông đang ngồi ghế tổng giám đốc là người cô không muốn gặp nhất bây giờ.

Thấy cô nhìn mình với ánh sợ hãi như một con thỏ anh liền thăm nghĩ sao cô lại đáng yêu vậy.

Anh nói " Sao cô lại đứng yên đó, sợ tôi CẮN cô sao? "

Cô nghe lập tức đỏ mặt " Tổng giám tôi thật sự xin lỗi về chuyện hai tuần trước xin anh đừng đuổi việc tôi có được không? Tôi hứa lúc nào cũng làm việc thật chăm nếu không anh nói đi anh muốn gì tôi đều làm "

Ý định của anh chỉ là chọc cô chút thôi nhưng thấy cô nói vậy lập tức cười nói " Được thôi vậy khoảng một tuần nữa cô chuẩn bị theo tôi gặp ba mẹ "

Cô nghe xong lập tức nói " Tổng giám đốc tôi chỉ cần anh một cái với búp anh một lần mà phải gặp ba mẹ anh để họ chém tôi sao? "

Vương Phong nửa đùa nửa thật nói " Ba mẹ tôi đang ép tôi kết hôn nên cô làm bạn gái tôi đến gặp họ cho họ đừng ép tôi nữa "

Ân Thiên nghe xong chỉ trả lời " Vâng, không còn gì thì tôi ra đây "

Sau khi bước ra cửa mặt cô đỏ như cà chua tím thì đập liên hồi cô nói nhỏ: " May mà ra kịp nếu không mình bị hút hồn rồi, đúng là tên đó đẹp trai thiệt nhưng mới này tổng giám đốc kêu mình gặp ba mẹ anh sao ta... "

Còn Vương Phong trong hai tuần qua anh đã tìm hiểu về cô, chắc có lẽ anh thích bị ngược thân nên bị cô cắn mạnh đến mức máu chảy ra vậy mà anh lại không giận ngược lại còn có hứng thú với cô. Vương Phong nhếch mép cười, người anh đã định thì sẽ không trốn thoát khỏi anh được đâu.

---

2 Tháng sau tại Việt Nam

" A chị nói chị có bạn trai rồi sao? "

" Đường Đường em có thể nhỏ tiếng lại hay không? " Ân Thiên nếu biết Trần Đường Đường phản ứng như vậy cô nhất sẽ bịt lỗ tai lại trước.

" Là tên tổng giám đốc bị chị ngược đến chết đó hả? " Trần Đường nói đùa.

" Xú nha đầu em muốn chết à? " Ân Thiên cốc đầu Trần Đường Đường.

" Không em còn muốn đợi soái ca của em nữa chưa muốn chết đâu " cô ôm hai tay trước ngực giả bộ sợ.

" Vào chuyện chính thôi, tuần sau chị với anh Phong qua Trung Quốc, tiện thể chị thấy em thích đi du lịch vậy em muốn đi không? "

" Muốn muốn muốn " Trần Đường cười híp mắt nói.

" Nhưng mà do sợ em ở khách sạn không tiện lỡ gặp chuyện gì thì không tốt nên anh Phong nhờ một người bạn cho em ở nhờ " Ân Thiên nói xong còn thể hiện sự lo lắng.

Trần Đường Đường cười nham hiểm nói " Chứ không phải anh Phong sợ em phá không khí hai người à "

Ân Thiên đỏ mặt nói " Xú nha đầu nói linh tính gì thế? "

Trần Đường Đường bĩu môi nghĩ trong bụng làm như mình không biết gì vậy.

Tại sân bay Trung Quốc

Có hai người con gái một cao một thấp xách vali đang đi ra cửa sân bay.

Người đàn ông đang dựa vào chiếc xe hơi màu đen thì thấy hai người đó bước ra liền nở một nụ cười tươi sáng chạy lại xách vali dìu sau đó nói " Chào mừng hai em tới đây, em yêu có một không? "

Anh còn định hôn thì người phụ nữ cao đó đánh vào lồng ngực anh nói " Vương Phong anh muốn chết hả, Đường Đường còn đang... "

Ân Thiên xoay qua thì đã thấy Đường Đường đã ở yên trên xe đọc sách rồi.

Cả 3 người ngồi trên xe một người đọc sách một người nhìn ngắm cảnh chẳng ai lên tiếng mà Vương Phong lại là người thích náo nhiệt nên đã lên tiếng nói " Bây giờ chúng ta đi ăn trước nha "

Cả hai người kia đồng thanh " ừm "

" Nè tiểu sự muội sao em lại im lặng tới đáng sợ như vậy chứ? Không phải em hay nói nhiều lắm mà? "

Trần Đường Đường khinh thường Vương Phong nói " Không phải anh muốn em không phá không khí hai người sao?! Em đang im lặng như anh mong muốn đó!"

"...." Nói trúng tim đen, Vương Phong đành im luôn. Tiểu sự muội này của anh chắc còn đang giận chuyện không cho nó ở chung đây.

Trên xe lại bắt đầu im lặng.

Sau khi ăn xong cũng gần tới chiều, Vương Phong đưa Trần Đường Đường lên nhà Hàn Thiên Vũ xong rồi chạy như bay xuống lầu. Trần Đường Đường chẳng thèm để tâm đến hành động lạ của Vương Phong nên bấm chuông cửa phòng.

Hàn Thiên Vũ đang tắm thì nghe chuông cửa anh nghĩ là mẹ mình tới nên chỉ quần khăn tắm ngang hông rồi ra ngoài mở cửa. Ai ngờ mở cửa ra thì thấy cô gái nhỏ đang xách vali ngược cổ nhìn mình không chớp mắt anh chẳng thèm nói gì liền đóng cửa.

Trần Đường Đường không ngờ đằng sau cánh cửa lại là một mỹ nam mới vừa tắm xong lộ ra cơ bụng sáu múi, lồng ngực vạm vỡ màu đồng phía dưới đang quần khăn tắm làm cô phải nhìn không chớp mắt, thấy người ta định đóng cửa cô liền chặn cửa nói bằng tiếng trung cô học được "Nè nè anh thấy khách mà không cho người ta vào còn định đóng cửa nữa hả?"

Hàn Thiên Vũ lạnh nhạt nói "Cô là ai?"

Trần Đường Đường nói "Tất nhiên là bạn anh mời tôi vô ở rồi!"

Hàn Thiên Vũ hừ lạnh: "Ồ thì ra cô đến ở nhờ."

"..."

"Nhưng mà tôi không muốn ở chung với cô nhóc như cô." nói xong anh lập tức đóng cửa nhưng ngoài dự tính anh thấy có cái bóng nhỏ phóng nhanh vào mình, anh không kịp né liền bị xô ngã.

Trần Đường Đường thấy chủ nhà sắp đóng cửa liền buông vali xuống phóng vô nhà nhưng do cô phóng chứ không phải chạy vào thế là gây ra cảnh người nằm trên người nằm dưới.

Có điều Trần do cao có 1m55 còn Hàn Thiên Vũ cao 1m85 cho nên khi té thì mặt cô úp dõ ngực anh. Điều đáng nói là khi cô té theo phản xạ thì cô la lên "AAA....ummm"

Trước mắt Đường Đường là một lồng ngực vạm vỡ nhưng trong miệng của cô thì đang ngậm....nhũ...hoa... trước ngực anh. Cô đỏ mặt lập tức đứng dậy lắp bắp nói "Tôi....tôi..... không phải....muốn ngậm....nhũ hoa của anh đâu."

Mặt Hàn Thiên Vũ đỏ bừng sát khí, Trần Đường Đường thấy không ổn lập tức chạy ra ngoài xách vali theo.

Cô thầm nghĩ thà ngủ khách sạn cũng không ở chung được với tên đàng đàng sát khí như vậy nhưng mà nghĩ tới cảnh vừa rồi cô liền ớn da gà.

Hàn Thiên Vũ mặc bệnh sạch sẽ thấy có người đụng mình mà còn là một cô nhóc nữa.

Từ trước tới giờ anh không hề đụng vào con gái mà hôm nay anh còn bị một cô nhóc đè lên còn bị ngậm.... Nghĩ tới đó mặt anh liền lạnh lên.

Bạn đang đọc truyện *Hàn Thiên Vũ, Anh Là Lưu Manh* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 5: Chủ nhà chiếm tiện nghi khách ở nhờ .

"Ha...ha...." - Giọng cười đùa giỡn của Vương Phong vang khắp nhà.

Hàn Thiên Vũ mặt hết đỏ rồi lại trắng, anh không ngờ chuyện xấu hổ như vậy cô nhóc hôm qua dám kể cho Vương Phong nghe.

Vương Phong vỗ vai Hàn Thiên Vũ nói - "Vũ à không ngờ người có thân thủ nhanh như cậu lại không bằng một cô nhóc ha ha. Cậu bị người ta ngậm nhũ hoa nữa chứ ha ha, mình nói cho cậu biết tốt nhất cậu nên cho nó vào ở nhờ đi nếu không nó nhất định sẽ phá không cho cậu không gian riêng đó. Mình quen con bé lúc đó nó còn rất nhỏ, lúc đó mình và con bé học chung một trường taekwondo, nhìn lùn vậy thôi chứ con bé không như bên ngoài đâu có lần mình bị nó đánh tới bầm mặt luôn."

"Được thôi nếu cô nhóc có thể im lặng mình sẽ cho ở."

"Cậu nói phải giữ lời nha, để mình đi nói với con bé, cậu còn muốn nói gì nữa không?"

"Đi không tiễn." - Hàn Thiên Vũ đưa tay mời ra hướng cửa.

"...." Tên vô tâm này.

Sau khi Vương Phong ra về thì Hàn Thiên Vũ dựa lưng vào sofa cười lạnh - " Cô về đây sẽ chết với tôi. "

" Ất....xì....không biết ai đang nhắc mình nữa. " - Trần Đường Đường đang đọc ngôn tình trong khách sạn.

"Tiểu sư muội à, mở cửa đi."

"Tôi đây, xin hỏi tam sư huynh anh muốn gì? "

"Sư muội à, bạn anh cho em ở nhờ rồi em mau chuẩn bị đi đồ đi. "

Trần Đường Đường ngạc nhiên nói - " Há thiệt sao? Anh ta cho ở thiệt?"

"Ừm đúng vậy em dọn đồ đi." - Vương Phong nói xong đi xuống bãi đậu xe.

Còn Trần Đường lại cảm giác không lành lăm nhưng vẫn nghe lời dọn đồ. Cô nào đâu biết " Nguy hiểm " đang tới.

Vương Phong dẫn Trần Đường Đường lên lầu đưa chìa khóa nhà rồi về.

Cô vô nhà xách đồ mới đi chợ về không thấy Hàn Thiên Vũ ở nhà tự nhiên cô thấy nhẹ nhõm ghê.

Cô nghĩ dù sao mình đã làm chuyện như vậy với người ta cũng nên tạ lỗi.

Cô nghe nói Hàn Thiên Vũ rất thích ăn cá cô liền kêu tam sư huynh mua liền, khi cô mở bịch cá ra thì mặt cô đầy hắc tuyến - " VƯƠNG PHONG anh là tên thối tha!!!!!!!!!!.. "

Cô bực mình nhìn 2 con cá đang sống tro tro mà mình thì không dám đụng vào, trước giờ cô chỉ làm cá chết bây giờ phải làm cá sống sao mà được cảm giác tron tron nhớt nhớt ghê cực kì.

Nhưng vì nơi ở cô đành ngâm ngùi bắt con cá, cô bắt tới bắt lui mà vẫn không được tới lúc bắt được con cá thì Hàn Thiên Vũ về.

Con cá còn lại trong bịch nó nhảy ra rơi dưới chân Hàn Thiên Vũ, anh bước vào cửa đã nghe tiếng động ở bếp, anh sợ ý không thấy con cá dưới chân thế là trượt chân ngã xuống người Trần Đường Đường.

Thế là cảnh tượng hôm qua lại xảy ra nhưng có chút thay đổi lần này là cô nằm dưới Hàn Thiên Vũ và....môi cô cũng dưới môi anh.

Người anh đè lên người cô và cả hai bàn tay.....đặt trước ngực cô.

Anh cảm giác có gì đó mềm mềm liền bóp thử lúc này anh mới nhận ra cô gái nằm dưới người anh đang trợn mắt nhìn mình.

Anh lập tức đứng dậy tính nói là tại cô thì Trần Đường Đường đã ngưng ngán nước mắt - " Anh là tên lưu manh vô sỉ nhỏ mọn tôi chỉ lỡ ngâm nhũ hoa của anh thôi vậy mà anh lại trả thù tôi huhu ".

Hàn Thiên Vũ nào biết Trần Đường Đường đang ráng gặng nước mắt ra để cho anh rơi vào bẫy.

Như mong đợi Hàn Thiên Vũ rất ghét tiếng ồn lại thấy cô sắp khóc liền nhẹ giọng nói - " Tôi xin lỗi, không phải tôi cố ý. "

Trần Đường Đường cười thầm trong bụng nghĩ cuối cùng cũng rơi vào bẫy nếu không nhất định anh sẽ đuổi cô ra khỏi nhà.

Thấy Trần Đường Đường không thèm nhìn mình rồi đi vô phòng anh tưởng cô còn giận nên nói - " Vậy để tôi làm đồ ăn cho cô được không? "

Trần Đường Đường xoay qua nở một nụ cười ngọt ngào với anh như chưa từng có chuyện gì - " Vậy thật cảm ơn anh CHỦ nhà " - rồi đi vào phòng.

Hàn Thiên Vũ tự nhiên thấy có gì đó sai sai liền biết ngay mình bị dụ, anh nhìn cửa phòng đang đóng lại của Trần Đường Đường cười nham hiểm nói - " Trần Đường Đường là cô nỏ pháo trước đây nhé! " - rồi đi làm đồ ăn

Bạn đang đọc truyện *Hàn Thiên Vũ, Anh Là Lưu Manh* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 6: Âm mưu của Đường Đường (1)

Trần Đường Đường trong phòng ngủ thấy mùi đồ ăn thơm liền chạy ra thấy Hàn Thiên Vũ đang mặc tập dợt nấu đồ ăn trông rất quyến rũ làm cô cứ nhìn mãi.

"Nước miếng của em chảy ra rồi kia."- Anh nhếch miệng nói.

Cô nghe vậy liền lấy tay chùi ồm đúng là nước miếng cô chảy thật nhưng cô vẫn biện minh nói:"Do tôi đang đói lại ngửi thấy mùi đồ ăn nên mới chảy nước ra thôi. "

Cô nói xong lại vào ghế ngồi. Còn anh chỉ cười rồi bụng đồ ăn ra bàn. Trần Đường Đường thầm nghĩ tên này cười mà cũng đẹp trai nữa đúng là yêu nghiệt chuyển thể haizz.

Có vấn đề sao trên bàn chỉ có một cái chén với một đôi đũa:" Nè nè sao trên bàn không có của tôi? "

" Tôi không phải nè nè. "

Trần Đường Đường kiên nhẫn trả lời:" Vậy anh Hàn."

"Đó là họ tôi. "

Hít sâu vào Đường Đường à mày phải bình tĩnh:" Vậy anh tên gì? "

" Không biết tên tôi mà vẫn đòi ở nhà tôi rồi còn đòi ăn à?"

" Anh nhỏ mọn vừa thôi! "- cô nói xong thì tự lấy đũa gấp đồ ăn thì bị anh chặn lại. Cô tròn mắt nhìn anh.

"Tôi cho em ăn sao?"

"Không phải anh nói nấu đồ ăn sao?"

"Nhưng tôi có nói nấu cho em ăn sao?"

Trần Đường Đường suyt chút nữa hộc máu với tên này:"Nè đàn ông như anh mà lại để phụ nữ coi mình ăn sao?"

Anh nhướn mày nhìn cô từ trên xuống rồi kết luận nói:"Cô là phụ nữ sao?"

"...."Chứ anh nghĩ tôi là gì.

"Ngực cô nhất định Cup A nói vậy thì có sai không ta, hay phải nói là -A?"

"Anh dựa vào đâu nói tôi vậy hả?"

"Dựa và khi nãy ".

Trần Đường Đường đập bàn:"Hàn Thiên Vũ tên biến thái nhà anh chết đi!!!!!"

"Tôi mà chết cô sẽ là tình nghi số một "

"...."

Thấy Trần Đường Đường im lặng liền nói: "Dù sao tôi cũng không phải người nhỏ mọn ăn đi. "

Hàn Thiên Vũ cứ tưởng cô sẽ quē không ăn ai ngờ cô ăn như sắp bị bỏ đói tới nơi vậy làm anh dờ khóc dờ cười nhưng bây giờ mới nhìn kĩ cô sao lại đáng yêu đến vậy.

Anh bị cô vả vô mặt mấy cái rồi tỉnh lại thì thấy mình đang nựng má cô đến ửng đỏ lên, lập tức buông tay ra nói no rồi, rồi trốn vào phòng.

Còn cô ở ngoài thì thấy kì lạ sao lỗ tai anh lại đỏ lên vậy.

Anh ở trong phòng đi qua rồi đi lại nghĩ bình tĩnh nào Hàn Thiên Vũ hít sâu vào:"phù....lần sau tuyệt đối không thể mất mặt như vậy được."

Sau khi cô rửa bát xong thì vô phòng nghĩ cách trả đũa Hàn Thiên Vũ. Cô nằm trên giường lăn qua lăn lại rồi cuối cùng cô cũng thông não, cô cười gian xảo:" Hàn Thiên Vũ anh chờ coi tôi sẽ xử bẹp anh ra sao Haha "

Sáng hôm sau cô gọi Vương Phong.

"Tiểu sư muội chưa gì sáng sớm đã nhớ anh rồi sao?"

"...."

"Alo....alo sư muội nghe rõ trả lời "

"Tam sư huynh em nhờ anh mua giúp em vài thứ. "

Bạn đang đọc truyện *Hàn Thiên Vũ, Anh Là Lũu Manh* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 7: Âm mưu của Trần Đường Đường (2)

Em tính nhờ anh mua gì? "

"Thuốc kích tình. "

"Hà hà tiểu sư muội em muốn làm gì thế?"

"Không phải anh nói Hàn Thiên Vũ ghét nhất là bị người khác đụng vào sao? Còn nữa anh ta kiểm chế rất giỏi nên tuyệt đối trước mặt người khác anh ta sẽ không lộ ra biểu hiện phải không?"

"....." - Vương Phong cảm thấy thật tội nghiệp cho người bạn thân của anh.

"Anh cứ việc mua chuyện còn lại cứ để em. À anh nhớ mua giúp em bột ngựa nha hi hi."

Trần Đường Đường nhân lúc không có Hàn Thiên Vũ ở nhà liền rắc bột ngựa khắp chỗ nằm, đồ đạc của anh thậm chí quần lót anh cô cũng không tha - "Hừ! Hàn Thiên Vũ tôi rất mong biểu hiện của anh há há há!"

Thiên Vũ không biết âm mưu của Đường Đường nếu biết nhất định sẽ bóp chết cô.

Dù sao cô ở chung với Hàn Thiên Vũ hơn nửa tháng rồi nên cũng biết anh có thói quen về nhà thì sẽ đi uống nước trước nên cô đã bỏ thuốc vào chai nước anh hay uống.

Anh lấy đồ rồi đi tắm, một lát sau anh đi ra thì thấy Đường Đường đang xem phim ma trên ghế sofa.

Anh tính đi vô phòng thì bị Đường Đường kéo lại. " Anh chủ nhà à tôi đang coi phim ma một mình rất sợ hay anh coi chung đi "

Cô nói xong liền kéo anh lại ngồi xuống.

"Reng....reng...."

"Alo"

"Đường Đường à anh có hai điều muốn nói thứ nhất là tốt nhất bây giờ em không nên cho Vũ biết âm mưu của em thứ hai là anh mua nhầm bột ngựa thành bột ớt rồi "

"...." Cảm giác của cô bây giờ là nguy hiểm sắp tới.

Vương Phong ở đầu dây bên kia thấy Trần Đường Đường im lặng không nói gì anh thầm đắc ý. Bình thường Hàn Thiên Vũ hay uy hiếp anh nên khi nghe Trần Đường Đường có âm mưu phá Hàn Thiên Vũ, Vương Phong liền cố ý mua lợn bột ngựa thành bột ớt. Dù sao cũng đâu ai quy định bột ngựa là màu trắng nên Vương Phong mua lợn cũng không ai trách anh được.

Bạn đang đọc truyện *Hàn Thiên Vũ, Anh Là Lũu Manh* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 8: 7+8 : Mém vượt rào .

Nếu bạn bị bột ớt bỏ vào quần lót + uống thuốc kích tình thì bạn sẽ ra sao?

Hàn Thiên Vũ có cảm giác trong người nóng hừng hực cổ họng càng ngày khô khan, trên trán anh đổ rất nhiều mồ hôi, phía dưới của anh vừa nóng vừa ngứa.

Anh xoay qua nhìn khuôn mặt đang coi phim ma nhưng chẳng có hồn. - "Em đang làm gì sai sao?"

"Hả hả anh nói gì cơ? Đây có ha ha...." - cô cười gượng.

"Em đừng quên tôi làm nghề gì?"

"...."

"Hửm?"

"Tôi tôi buồn ngủ rồi."

"Đứng lại.... Ah! " - anh tính kéo cô lại nhưng do lực mạnh khiến cô ngồi ngay đúng chỗ đang dựng đứng kia.

Trần Đường Đường cảm thấy mình ngồi lên cái gì đó cứng cứng liền biết ngay là gì cô rất muốn ngồi dậy nhưng bị Hàn Thiên Vũ giữ lại.

"Nè nè Hàn Thiên Vũ anh anh tính làm...gì?"

Anh thì thầm vào tai cô - "Nói mau em bỏ gì vào nước uống của tôi rồi?"

"Anh...anh nói...gì gì?"

"Trần Đường Đường là em châm ngồi đấy nhé! " - anh nói xong bế cô vào phòng.

"Ahhhh anh làm gì vậy buông tôi raaa!!!"

Hàn Thiên Vũ bế Trần Đường Đường lên giường không cho cô cơ hội trốn, anh nằm đè lên người cô đưa hai tay cô lên đỉnh đầu, hôn lên đôi môi nhỏ của cô mà ngấu ngiến.

Cô không thờ được phải mở miệng ra anh nhân lúc này đưa lưỡi vào quấn lấy lưỡi cô, đầu lưỡi anh linh hoạt trêu đùa trong miệng cô, hút hết mật ngọt của cô.

Bàn tay nóng hấp hưởng thụ trên da thịt mềm mại của cô rồi anh bắt đầu đặt bàn tay nóng ấy lên ngực cô xoa nắn.

Trần Đường Đường cảm thấy trong người nóng lên.

Anh thì thầm vào tai cô - "Ngực em nhỏ thiệt. Nhưng không sao đừng lo anh sẽ làm nó phát triển lên. " - rồi ngậm vành tai cô.

"Hàn Thiên Vũ anh là lưu manhhhh! " - hơi thờ nóng phả vào cổ làm cho Trần Đường Đường đỏ bừng mặt quát.

"Ừm... anh là lưu manh."

"...."

Thấy anh bắt đầu cởi đồ của hai người ra cô sợ tới tái xanh mặt - " Anh chủ nhà à!"

"Gọi anh là Thiên Vũ. "

"....Thiên Vũ."

Giọng nói của cô khi kêu tên anh mê người làm sao hại anh không thể kiềm chế nữa anh liền xé mảnh vải cuối cùng trên người cô lộ ra thân thể trắng nõn từng đường cong hiện trước mắt anh.

Anh hôn cô từ trán, mũi, môi, tai, cổ rồi trượt xuống xương quai xanh, hai bầu ngực rồi ngậm lấy nụ hoa trên ngực, tay kia thì xoa bóp bên còn lại.

Mặt anh không đỏ như cô nhưng hai bên tai thì đỏ như cà chua cũng đúng vì đây là lần đầu của anh mà.

Tuy không có kinh nghiệm nhưng hiểu biết thì tất nhiên phải có.

"Ah....Thiên Vũ đừng.... Em...ahh!"

"Ngoan nào anh sẽ nhẹ thôi. " - anh nói nhỏ vào tai Trần Đường Đường rồi vừa đầu lưỡi liếm tai cô.

"Không...đừng em còn chưa đủ 18 nữa! " - dường như đã đụng vào chỗ nhạy cảm cô vừa thấy buồn buồn vừa nhột vừa ngứa, nhiệt độ thì nóng lên.

Lúc này anh đã không còn nghe lời cô nói nữa, may người nằm dưới thân mình là cô vì anh không cảm thấy bài xích với cơ thể cô ngược lại anh càng muốn gần cô hơn.

Anh biết những chuyện cô làm nhưng vẫn im lặng hôm nay là do cô tự làm tự chịu thôi, anh đỡ phải nghĩ cách đưa cô lên giường. Anh đưa tay xuống hoa huyệt của cô, anh cảm thấy có gì đó lạ liền rút tay ra mặt anh đầy hắc tuyến.

Trần Đường Đường thấy trên tay anh dính máu cô chợt nhớ ra đi cả mình đến.

"Thiên Vũ...đi cả....em....đến." - giọng cô càng ngày càng nhỏ đi nhưng anh vẫn nghe được.

Anh hít thật sâu vào rồi đi tắm nước lạnh. Anh ra thì cô vẫn ngồi trên giường thân thể cô đầy ấn ký của anh.

Thấy anh nhìn mình chằm chằm cô liền đỏ mặt nhỏ giọng nói - "Thiên Vũ giúp em mua băng vệ sinh đi em không đem....theo."

Anh nghe xong mặt còn đen hơn đất nồi.

Trong người anh thật sự vẫn còn rất nóng mà đi cả của cô đến không đúng lúc nữa , anh đành nhịn xuống lửa nóng hùng hực trong người rồi giúp cô đi mua cái thứ ngăn đi cả cô tràn ra ngoài.

Bạn đang đọc truyện *Hàn Thiên Vũ, Anh Là Lưu Manh* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 9: Cảnh tượng hiểu lầm .

Anh không biết cô xài loại nào nên mua hết thành một túi to làm cho nhân viên nữ ngưỡng mộ không thôi, ai làm bạn gái anh thật may mắn .

Lúc về tới nhà thì thấy mẹ anh đang đứng trước cửa.

Anh thì nhìn mẹ, còn bà Hàn thì đang nhìn cái túi chứa cả đồng băng vệ sinh.

"Tôi rồi mẹ qua đây làm gì? "

"Mẹ với ba con đi ăn tiệc, rồi tiểu Châu con bác Đỗ tặng đôi giày cho con nó nhờ mẹ đưa giúp."

"Giày con không thiếu. " - anh nói xong rồi mở cửa vô nhà, mẹ anh cũng theo luôn.

"Mẹ khát nước không lẽ con không cho mẹ vô uống nước."

Lúc này từ trong phòng Hàn Thiên Vũ có giọng nói - " Vũ anh về rồi hả? mau đem đồ vô đây! "

Anh thì mặt không đổi sắc đi vô phòng cũng không thèm để ý ánh mắt ngạc nhiên của bà Hàn.

"Hàn Thiên Vũ anh tính mở cửa hàng tập hóa băng vệ sinh sao?" - cô không ngờ anh lại mua nhiều đến như thế.

Bà Hàn nổi hứng tò mò chạy lại mở cửa phòng ra thì thấy một cô gái người đầy vết hôn và vết máu trên giường.

"..." Trần Đường Đường

"..." Hàn Thiên Vũ

"..." Bà Hàn

Bà Hàn thấy mình hơi bất lịch sự liền đóng cửa trước khi đi còn giờ ngón cái hướng về phía Hàn Thiên Vũ nói - " Tiểu quỷ làm tốt lắm!"

Trần Đường Đường mặt đầy hắc tuyến:"...."

"Em tính nhuộm đỏ giường anh sao? " - anh cười nói.

"Anh không đi ra làm sao em ngồi dậy." - cô đỏ mặt nói.

Anh thấy cô sắp chịu không nổi nên tạm thời tha cho cô.

Trong lòng Hàn Thiên Vũ nhất định sẽ ghi sổ món nợ này. Lần sau tuyệt đối không cho cô trốn. Thịt đưa tới miệng mà không thể ăn thật là khổ sở.

Anh đi ra ngoài rồi cô mới dám chạy vào toilet, cô nói với lòng: " Mẹ ơi mém nữa bị làm thịt rồi. May mà đi cả tới kịp nếu không với sắc đẹp mê hoặc của anh ta e là mình sẽ tự hiến thân cho anh mất. "

Cô bắt đầu đấu tranh tâm lý: "Không được không được, Trần Đường Đường mày phải bình tĩnh không được mê trai nhưng mà mình đâu mê trai mình chỉ mê trai đẹp thôi mà."

Cô cứ nghĩ như vậy rồi đi tắm mà không nghĩ đến một chuyện. Cô đã quên mang quần áo.

Một lát sau có tiếng vọng ra - " Hàn Thiên Vũ.. lấy dùm em quần áo với cả nhớ lấy lấy..."

"Lấy cái gì cơ?" - anh biết cô muốn lấy gì nhưng vẫn muốn chọc cô.

"Lấy...lấy quần nhỏ cho em" - cô ráng gặn từng chữ ra để nói.

Anh biết trong phòng tắm nhất định đang xấu hổ lắm cho coi.

Anh lắc đầu cười rồi lấy quần lót cho cô.

Bạn đang đọc truyện *Hàn Thiên Vũ, Anh Là Lưu Manh* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 10: Phối hợp

Buổi chiều hôm sau....

" Đing đong!!! " - tiếng chuông cửa vang lên.

"Cô là ai?" - Hàn Thiên Vũ ra mở cửa thấy người đứng trước mặt không quen biết, anh lạnh lùng nói.

"Anh quên em rồi sao, em là Tổ Châu. "

"Không biết. " - Hàn Thiên Vũ nói xong liền đóng cửa không cho đối phương trả lời.

Đỗ Tổ Châu không chịu thua nhất định phải vào nhà anh cho bằng được liền gõ cửa cho tới khi có người mở mới thôi.

"Con gái kiếm anh à?" - Trần Đường Đường thấy giọng con gái ngoài cửa thắc mắc hỏi.

"Không biết. " - anh nói xong đi vào bếp làm đồ ăn.

Chỉ vì Đường Đường khen món anh làm ngon nên anh đã trở tài nấu ăn ngày nào cũng làm cho nên việc bếp đã trở thành việc của anh.

Ngày hôm qua anh thức suốt đêm suy nghĩ cuối cùng anh cũng biết tại sao mình lại không bài xích cô mà muốn gần cô hơn nữa muốn chọc cô nhiều hơn nữa.

Anh chưa yêu ai bao giờ nên không biết cảm giác như thế nào cả.

Anh chỉ biết khi thấy Đường Đường bị nhiều người đàn ông tiếp cận làm quen anh đã cảm thấy rất khó chịu, trong đầu anh chỉ muốn Đường Đường là của riêng anh không thể để người khác đụng vào.

Theo tâm lý học mà nói khi anh khó chịu khi có người đàn ông khác đụng vào cô thì đó gọi là ghen mà ghen thì chẳng khác nào chứng minh mình động lòng với cô đã yêu cô rồi.

Lúc này chuông cửa lại vang lên, lần này là Trần Đường Đường ra mở cửa.

Trước mặt cô là một cô gái mặt đánh cả kí phần môi đỏ chót nhìn cũng xem là có nhan sắc nhưng cực kì chói mắt.

"Cô là ai?" - hai người đồng thanh hỏi

"Tất nhiên vợ sắp cưới của anh Thiên Vũ! " - Tổ Châu nghênh mặt lên ra vẻ.

Trần Đường Đường nghe xong đã thấy khó chịu trái tim trùng xuống còn thấy thái độ cô ta như vậy liền đóng cửa cái "rầm" không thèm quan tâm.

Tổ Châu thấy mình cứ đứng đây quài chân cũng mỏi cô liền đập cửa: "Thiên Vũ à anh mở cửa đi mà. "

Đường Đường vô phòng bếp hét lên:" Hàn Thiên Vũ vợ sắp cưới của anh kiểm kìa!!! "

Anh nhướn mày nhìn đáng vẻ bức tức của cô tâm trạng anh không hiểu sao lại vui lên, anh nửa đùa nửa thật nói: "Cơ thể anh bị em chạm qua rồi, em không chịu trách nhiệm còn muốn anh lấy vợ khác sao? Tính đừng đẩy trách nhiệm sao?"

"...." Cái tên này từ hôm qua tới nay bắt đầu bộc lộ tính lưu manh của cô. Sáng nay còn lợi dụng chiếm tiện nghi nắm tay ôm ấp cô nữa chứ.

Trần Đường Đường thật không biết mình với Hàn Thiên Vũ rốt cuộc là gì? Hay chỉ là chủ nhà với khách?

Cô đang suy nghĩ thì tiếng đập cửa lại vang lên, mở cửa ra lại là người mới nấy.

"Nè cô nhóc kia cô có quyền gì mà không cho tôi vào? Nên biết tôi là vợ sắp cưới của Vũ. "

"Ồ chị là vợ sắp cưới của anh nhưng mà tôi hơn chị, tôi là vợ anh ta nên tôi không chia sẻ đàn ông của mình cho ai đâu. "

Hàn Thiên Vũ nghe cô nói vậy với đối phương bắt giác mỉm cười liền phối hợp:"Vợ à, đồ ăn xong rồi. "

Đỗ Tổ Châu nghe vậy liền tức điên lên mà không thể làm được gì đành dậm chân đi về nhưng cô sẽ không bỏ cuộc, từ lần đầu gặp anh cô đã yêu anh rồi nên nhất định Thiên Vũ sẽ thuộc về cô.

Còn Trần Đường Đường nghe xong thì ón da gà, tên này biết phối hợp thật nhưng nghe sao vẫn có cảm giác như giống như...gì ta.

Bạn đang đọc truyện *Hàn Thiên Vũ, Anh Là Lưu Manh* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 11: Lời thổ lộ

Sau khi kết thúc nộ hôn hai người thờ hồn hển ôm nhau.

Cô xấu hổ úp mặt vào lồng ngực rộng rãi của Thiên Vũ không dám nhìn mặt anh.

Hàn Thiên Vũ nhìn Trần Đường Đường xấu hổ như thế lại trông rất đáng yêu.

Anh lấy tay nhẹ nhàng vuốt đầu cô trầm giọng nói: " Đường Đường anh từ trước giờ không hề có kinh nghiệm yêu đương cũng không biết cách làm con gái vui vì từ đó đến giờ anh thấy con gái thật phiền toái nên anh chẳng muốn dính vào họ. Nhưng từ khi gặp em thì anh mới thấy nhận thức của mình không hề sai."

"Ý anh nói em phiền sao? " - cô ngẩn mặt lên liếc anh.

"Thật sự là vậy. " - Hàn Thiên Vũ thấy Trần Đường Đường muốn giận liền hôn nhẹ trên trán cô.

Sau đó tiếp tục nói: " Đúng là em phiền thật, em vừa không có IQ cao lại hay quên lại hay ờn ào, em đi trên đường mà mắt cứ ở trên trời không té thì cũng đụng cột chẳng bao giờ làm người khác an tâm. Ưu điểm của em anh chưa thấy mà chỉ thấy nhược điểm. Nhưng lại làm cho người khác không thể ghét được, lúc em ngủ trông rất đáng yêu như một con thỏ. Còn lúc tức giận em sẽ liếc anh nhưng em liếc không làm anh thấy ghét mà thấy nực cười bộ dạng của em nếu chọc em tức giận thêm nhất định em sẽ cắn người. Em giống như thời tiết nắng mưa thất thường lúc thì em nói nhiều như sợ có người sẽ cắt lưỡi em nên em tranh thủ nói vậy. Lúc thì lại im lặng đến đáng sợ. Anh thích em cười với anh, nói chuyện với anh, làm mọi thứ cùng anh. "

Cô nhìn vào đôi mắt đầy nghiêm túc của anh liền mỉm cười hạnh phúc:" Hàn Thiên Vũ, anh biết không lần đầu gặp anh em đã rất bất ngờ vì lần đầu tiên em nhìn thấy trực tiếp body đàn ông vừa đẹp vừa chuẩn như anh. Mà anh lại chỉ quấn một cái khăn tắm ngang hông lúc đó anh không lên tiếng chỉ e là em sẽ cháy máu mũi luôn. Lúc đó anh rất lạnh lùng em chưa từng nghĩ sẽ thấy bộ dạng lưu manh của anh như bây giờ. Em không biết mình động lòng với anh khi nào em chỉ muốn pha nhiều trò để anh để ý đến em mà thôi."

Cô đưa tay sờ mặt anh rồi nói: " Anh là một con người tình lạnh, lúc nào cũng làm ra bộ mặt lạnh lùng không muốn người khác lại gần mình, không muốn người khác vào thế giới của mình lúc nào cũng cô độc một mình trong thế giới riêng cho nên em muốn kéo anh ra thế giới ấy. Chắc có lẽ em vì không muốn anh cô độc một mình nên em muốn tìm hiểu về anh rồi càng ngày em phát hiện ra bản thân đã yêu anh. Nhưng em sợ anh sẽ không yêu một người nhỏ hơn anh tám tuổi. Lúc em nghe bà chị kia nói là vợ sắp cưới của anh em đã rất khó chịu nên mới lớn tiếng quát anh. Lúc anh sắp trả lời, em rất sợ anh sẽ thừa nhận, nhưng anh đã không làm em thất vọng. Hàn Thiên Vũ nếu anh đã tỏ tình với em rồi thì em cũng nên đáp lại."

Trần Đường Đường nói xong liền đặt môi mình lên môi anh:"Em yêu anh Hàn Thiên Vũ."

Hàn Thiên Vũ nhìn cô bằng ánh mắt thâm tình: " Đường Đường trước khi gặp em thì thế giới anh chỉ có những đám mây đen và mưa nhưng khi gặp em

thế giới anh đã xuất hiện cầu vồng và nắng. Cả đời này người anh định là em cho nên em muốn trốn thoát khỏi anh thì đó chính là không có cách nào."

"Chà chà giáo sư tâm lý học nói chuyện đúng là có khác." - cô vòng tay qua cổ anh cười nói.

"Đường Đường anh yêu em. Ngoài em ra anh chẳng muốn yêu ai." - anh đặt cằm lên hờn vai cô nói.

Bạn đang đọc truyện *Hàn Thiên Vũ, Anh Là Lưu Mạnh* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 12: Đàn ông Hàn gia

"Em sắp phải chuẩn bị về nước rồi." - Tự nhiên cô nhớ đến chuyện này lòng liền có cảm giác không nỡ.

Anh nhẹ nhàng vuốt đầu cô nói: "Em đúng là nãi cá vàng."

"Anh mới nãi cá vàng, cả nhà anh đều nãi cá vàng hứ!" - Tự nhiên bị nói như vậy làm cô tuột cảm xúc ghê.

"Sao này em cũng là vợ anh mà vợ cũng được tính là chung nhà em nói xem, em tự mình chửi mình đúng hông?"

"Anh...ai nói em sẽ là vợ anh hả?"

"Anh nói rồi em ngoại trừ anh ra sẽ không được phép lấy ai."

"Anh nói khi nào thế? Lúc này anh đâu có nói?"

"Mới thêm vô".

"...."

"Em nghe đây cho dù em đi đến đâu anh cũng sẽ đến đó cùng em."

Cô tròn mắt nhìn anh: "Anh nói vậy tất là anh sẽ cùng em về sao? Vậy anh tính ra mắt ba má em sao? Như vậy có nhanh quá không?"

Anh búng nhẹ trán cô cười nói: "Em đang khẩn trương dùm anh sao?"

"Ồ ai nói em đây chỉ thắc mắc chút thôi."

"Vậy sao em không hỏi luôn khi nào chúng ta sinh con? Khả năng của anh tuyệt đối sẽ nhanh có kết quả, thế nào?" - anh cười gian xảo nói.

"..." - cái tên lưu mạnh.

"Đường Đường à ngoài ra thể lực của anh có thể cùng em trên giường một tuần vẫn dư sức."

"Hàn Thiên Vũ anh có thôi nói chuyện trên giường được không hả?" - cô thật chịu không nổi đề tài trên giường.

"Vậy em muốn có mấy đứa con?"

"..." - Cạn lời

"Em im lặng thì anh quyết định đẩy nhá."

"Em không thêm nói với tên lưu mạnh nhà anh, em đi tắm đây." - cô lấy đồ rồi đi tắm thì anh gõ cửa phòng tắm.

"Em có muốn tắm uyên ương không?"

"HÀN THIÊN VŨ, CÚT NGAY!!! "- cô hét lớn.

Còn anh thì cười lớn, cô trong phòng tắm nghe tiếng cười của anh liền biết ngay anh đang trêu cô, làm cô xấu hổ muốn độn thổ.

Tại biệt thự Hàn gia.

"Hàn Luật, ông có thể nhẹ một chút được không?....ahhhh" - giọng của bà Hàn kêu lên.

"Hi hi, bà xã Mỹ Mỹ à phải mạnh một chút thì mới dễ chịu." - ông Hàn Đường Đường là một vị tướng nghiêm túc và lạnh lùng nhất trong quân đội thể mà bây giờ khuôn mặt ông chỉ có hai từ để tả đó là gian xảo.

"Ahh..nhẹ...nhẹ...ahh...lão già ông nhẹ chút sẽ chết sao?" - bà Hàn khó chịu nói.

"Không được người ta thường nói bóp nhẹ sẽ không có tác dụng giảm nhức mỏi đâu."

"Thôi thôi ông đừng bóp nữa nếu không hai bên vai tôi sẽ nát xương hết."

"Như vậy sao được tôi là một người chồng mẫu mực làm sao có thể để vợ mình đau vai mà không xoa bóp giúp được. " - ông Hàn còn lâu mới ngừng bóp, vợ ông tuy đã tuổi trung niên nhưng cơ thể vẫn luôn làm ông không chịu đựng được mà muốn chạm vào bất cứ chỗ nào của bà, muốn cơ thể hai người hòa làm một nhưng do bà thích ngủ nên không cho ông vận động thường xuyên trên giường trừ khi tâm trạng bà tốt thì mới cho ông làm.

"Ông à cuối cùng chúng ta cũng sắp có con dâu rồi có khi sắp có cháu nội cũng nên."

"Haizzz, sao nhanh vậy?" - ông ỉu xiu nói.

"Sao ông lại thờ dài, ông không vui khi thấy con mình sắp lấy vợ hả?"

"..." - Ông còn lâu mới nói cho bà biết ông muốn tên tiểu tử kia tạm thời đừng lấy vợ để ông có thể kiểm soát kéo bà lên giường. Thiệt là nếu tiểu tử đó có vợ nhất định bà xã ông sẽ kêu con dâu sinh con vậy là hết có.

"Sao ông im lặng vậy?"

"Bà xã người già như chúng ta nên vận động một chút cho tốt xương cốt một chút nhỉ?" - ông vừa nói vừa hành động đánh nhanh rút gọn bế bà lên phòng.

"Ahhh!!! Tên lão già thú nhà ông lưu manh vừa thôi bỏ tôi xuống."

Bà cứ việc chống cự còn ông thì vẫn tiếp tục làm việc của mình.

Bạn đang đọc truyện *Hàn Thiên Vũ, Anh Là Lưu Manh* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 13: Hẹn hò

Vì hai người đã có mối quan hệ mới nên hôm nay Trần Đường Đường quyết định sẽ hẹn hò cùng Hàn Thiên Vũ. Hàn Thiên Vũ nghe xong mặt đen sì như đáy nồi, anh không thích đến những nên ồn ào đông người nhưng do ánh mắt năn nỉ đáng yêu của cô làm anh không thể từ chối.

Trần Đường Đường đã dậy từ sớm để chuẩn bị cho buổi hẹn hò ngày hôm nay. Nhìn nét mặt mong đợi của cô làm anh không kiềm lòng được mà đến hôn cô.

Trần Đường Đường đỏ mặt đánh anh - "Anh muốn ăn gì không hôm nay em sẽ trở tài nấu ăn?"

Anh nói nhỏ vào trong tai cô - "Ăn em."

"Anh đang hoang mang một chút được không?"

"Thì em hỏi anh ăn gì mà. " - Anh cười gian nói.

"..."

Sau khi hai người ăn sáng xong liền chuẩn bị đi hẹn hò.

Hôm nay cô và anh sẽ đến khu vui chơi như bao cặp tình nhân khác. Nhưng hai người lại đi với hai tâm trạng khác nhau.

Một người thì vui vẻ hí ha hí hửng.

Một người thì muốn hẹn hò cho mau mau rồi về.

Hàn Thiên Vũ thật hối hận khi đến nơi đây vừa ồn ào lại đông đúc người. Nhưng khi thấy vẻ mặt mong đợi của Trần Đường Đường thì anh lại không nỡ bỏ về.

Hai người nắm tay nhau bước vào khu vui chơi.

"Chúng ta chơi tàu lượn đi, anh mà sợ thì cứ việc la lên không sao hết. Đừng giữ thẻ điện không ai thấy đâu."

"Dư lời." - anh liếc cô nói.

Một lúc sau...

"Oẹ...oẹ...oẹ..." - người nào đó mặt tái xanh ói đến trắng bệch.

"Em đã bảo anh cứ việc la hét cho thoải mái, anh lại giữ thẻ điện." - Trần Đường Đường vừa nói vừa vuốt lưng Hàn Thiên Vũ.

"

"..."

"Hai người cũng ở đây sao thật trùng hợp nha."

Trần Đường Đường nghe giọng hơi quen nên xoay lại nhìn, biết người trước mặt là ai cô liền nắm tay Thiên Vũ đánh dấu chủ quyền.

Đỗ Tổ Châu nhìn thấy cảnh này lập tức lửa giận bùng lên. Cô nắm chặt tay đến mức móng tay đâm sâu vào lòng bàn tay. Dùng ánh mắt địch ý nhìn Đường Đường.

Trần Đường Đường xoay qua làm nũng nói với Hàn Thiên Vũ - "Em muốn đi nhà ma."

Hàn Thiên Vũ mỉm cười nheo má cô, cưng chiều nói: "Đi thôi"

Đỗ Tổ Châu cảm giác như mình là không khí trong mắt họ liền bám theo nói: "Dù sao chúng ta tình cờ gặp nhau hay là mình đi chung được không?"

Trần Đường Đường chưa kịp trả lời thì đã nghe anh từ chối: "Tôi không thích người khác chen vô giữa vợ chồng tôi đang hẹn hò."

Anh nói xong liền nắm tay cô rời đi, không thèm liếc mắt nhìn Đỗ Tổ Châu một lần.

Đỗ Tổ Châu nghiêng răng nghiêng lợi quyết không bỏ cuộc liền nói: "Thiên Vũ anh không nhớ chuyện hai năm trước sao?"

"Chuyện hai năm trước là chuyện gì vậy?" - Trần Đường Đường xoay qua hỏi anh.

"Anh mới gặp cô ta hai lần. Lần này với lần trước."

"Thật vậy sao?"

"Bà xã, em đang ghen sao?"

"Anh nói xem? Mà ai nói em là bà xã anh hả?" Cô liếc anh nói.

"Nói thật đi có phải em yêu anh từ lần đầu gặp anh rồi phải không?" Anh cúi người thấp xuống, nói vào tai cô.

"..." Tên này đã lưu manh còn tự luyện.

Cô đẩy anh ra nói: "Em khát nước chúng ta đi mua gì uống đi"

"Được" - Anh cười gật đầu.

Sau khi mua nước, hai người quyết định đi đu quay.

Khi đu quay bắt đầu xoay thì Trần Đường Đường đã bị ai đó ép ngồi lên đùi.

Hàn Thiên Vũ cúi người hôn ngẫu nhiên đôi môi đỏ mọng của cô. Anh dùng lưỡi mình cạy hàm cô ra, xâm nhập vào miệng cô trâu đùa. Lưỡi hai người quấn lẫn nhau một hồi lâu.

Khi anh thấy cô sắp hết đường khí tuy không thỏa mãn nhưng vẫn lui ra.

Hai người đi chơi tới gần tối thì Trần Đường Đường mới miễn cưỡng chịu về.

Trong khi đó có một người phía sau hai người đang nhìn họ với ánh mắt căm hận: "Hàn Thiên Vũ do mày đã hại chết người tao yêu nhất thì mày cũng đừng trách tao".

Bạn đang đọc truyện *Hàn Thiên Vũ, Anh Là Lưu Manh* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Chương 14: Gặp nạn

Vì hai người đã có mối quan hệ mới nên hôm nay Trần Đường Đường quyết định sẽ hẹn hò cùng Hàn Thiên Vũ. Hàn Thiên Vũ nghe xong mặt đen sì như đáy nồi, anh không thích đến những nên ồn ào đông người nhưng do ánh mắt năn nỉ đáng yêu của cô làm anh không thể từ chối.

Trần Đường Đường đã dậy từ sớm để chuẩn bị cho buổi hẹn hò ngày hôm nay. Nhìn nét mặt mong đợi của cô làm anh không kiềm lòng được mà đến hôn cô.

Trần Đường Đường đỏ mặt đánh anh - " Anh muốn ăn gì không hôm nay em sẽ trở tài nấu ăn? "

Anh nói nhỏ vào trong tai cô - " Ăn em "

"Anh đang hoảng một chút được không? "

"Thì em hỏi anh ăn gì mà. " - Anh cười gian nói.

"..."

Sau khi hai người ăn sáng xong liền chuẩn bị đi hẹn hò.

Hôm nay cô và anh sẽ đến khu vui chơi như bao cặp tình nhân khác. Nhưng hai người lại đi với hai tâm trạng khác nhau.

Một người thì vui vẻ hí ha hí hửng.

Một người thì muốn hẹn hò cho mau mau rồi về.

Hàn Thiên Vũ thật hối hận khi đến nơi đây vừa ồn ào lại đông đúc người. Nhưng khi thấy vẻ mặt mong đợi của Trần Đường Đường thì anh lại không nỡ bỏ về.

Hai người nắm tay nhau bước vào khu vui chơi.

"Chúng ta chơi tàu lượn đi, anh mà sợ thì cứ việc la lên không sao hết. Đừng giữ thể diện không ai thấy đâu."

"Dư lời." - anh liếc cô nói.

Một lúc sau...

"Oẹ...oẹ...oẹ..." - người nào đó mặt tái xanh ói đến trắng bệch.

"Em đã bảo anh cứ việc la hét cho thoải mái, anh lại giữ thể diện." - Trần Đường Đường vừa nói vừa vuốt lưng Hàn Thiên Vũ.

"

"..."

"Hai người cũng ở đây sao thật trùng hợp nha."

Trần Đường Đường nghe giọng hơi quen nên xoay lại nhìn, biết người trước mặt là ai cô liền nắm tay Thiên Vũ đánh dấu chủ quyền.

Đỗ Tổ Châu nhìn thấy cảnh này lập tức lửa giận bùng lên. Cô nắm chặt tay đến mức móng tay đâm sâu vào lòng bàn tay. Dùng ánh mắt địch ý nhìn Đường Đường.

Trần Đường Đường xoay qua làm nũng nói với Hàn Thiên Vũ - " Em muốn đi nhà ma."

Hàn Thiên Vũ mỉm cười nheo má cô, cưng chiều nói." Đi thôi "

Đỗ Tổ Châu cảm giác như mình là không khí trong mắt họ liền bám theo nói:" Dù sao chúng ta tình cờ gặp nhau hay là mình đi chung được không?"

Trần Đường Đường chưa kịp trả lời thì đã nghe anh từ chối: "Tôi không thích người khác chen vô giữa vợ chồng tôi đang hẹn hò."

Anh nói xong liền nắm tay cô rồi đi, không thèm liếc mắt nhìn Đỗ Tổ Châu một lần.

Đỗ Tổ Châu nghiêng răng nghiêng lợi quyết không bỏ cuộc liền nói: "Thiên Vũ anh không nhớ chuyện hai năm trước sao? "

"Chuyện hai năm trước là chuyện gì vậy? " - Trần Đường Đường xoay qua hỏi anh.

"Anh mới gặp cô ta hai lần. Lần này với lần trước."

"Thật vậy sao?"

"Bà xã, em đang ghen sao? "

"Anh nói xem? Mà ai nói em là bà xã anh hả?" Cô liếc anh nói.

"Nói thật đi có phải em yêu anh từ lần đầu gặp anh rồi phải không? " Anh cúi người thấp xuống, nói vào tai cô.

"..." Tên này đã lưu manh còn tự luyện.

Cô đẩy anh ra nói: " Em khát nước chúng ta đi mua gì uống đi "

"Được" - Anh cười gật đầu.

Sau khi mua nước, hai người quyết định đi du quay.

Khi du quay bắt đầu xoay thì Trần Đường Đường đã bị ai đó ép ngồi lên đùi.

Hàn Thiên Vũ cúi người hôn ngẫu nhiên đôi môi đỏ mọng của cô. Anh dùng lưỡi mình cạy hàm cô ra, xâm nhập vào miệng cô trên đầu. Lưỡi hai người quấn lẩn nhau một hồi lâu.

Khi anh thấy cô sắp hết đường khí tuy không thỏa mãn nhưng vẫn lui ra.

Hai người đi chơi tới gần tối thì Trần Đường Đường mới miễn cưỡng chịu về.

Trong khi đó có một người phía sau hai người đang nhìn họ với ánh mắt căm hận: "Hàn Thiên Vũ do mày đã hại chết người tao yêu nhất thì mày cũng đừng trách tao ".

"Tạm thời không nguy hiểm đến tính mạng? Cậu có ý gì? " - Anh nhướn mày nói.

"Vừa rồi tôi phát hiện đầu của cô ấy chắc có lẽ trong lúc ngã đã đụng trúng vật cứng nên đã chấn thương đến não bộ tạo ra khối u. Vì thế cô ấy sẽ xuất hiện tình trạng hôn mê. Có điều..." - Lãnh Hạo nhìn người bạn thân của mình đang tỏa ra khí lạnh kinh người.

"Điều gì? Cậu mau nói cho tôi biết " - Bây giờ anh đã không còn kiên nhẫn nữa liền quát.

Lãnh Hạo ngạc nhiên, rốt cuộc cô gái này quan trọng đến Thiên Vũ đến mức nào mà lại khiến người bạn này của anh lo đến vậy.

"Tạm thời không còn nguy hiểm đến tính mạng nữa nhưng do trong não đang có khối u. Mặc dù khối u này chưa lan rộng ra nhưng nó đè lên dây thần kinh trung ương khiến cô ấy hôn mê. Chỉ cần lấy khối u ra là cô ấy sẽ an toàn. Nhưng việc cô ấy có thể tỉnh lại hay không phải do chính bản thân cô ấy thôi."

Đêm đó anh túc trực chăm sóc cô không nghỉ ngơi. Lãnh Hạo thật sự vẫn không thể tin được người lạnh lùng lại ghét con gái như Hàn Thiên Vũ, nhiều lúc còn khiến anh nghĩ có phải cậu ta là gay không nữa.

Vậy mà bây giờ người bạn này của anh đang chăm sóc cô gái đang hôn mê trên giường một cách chu đáo.

Trong phòng bệnh Hàn Thiên Vũ nhìn người con gái đang nằm trên giường vì anh bất cẩn khi để Trần Đường Đường một mình khiến cô phải rơi vào tình trạng bây giờ.

Hàn Thiên Vũ tự trách bản thân mình, bàn tay nắm chặt lại tới mức gân xanh nổi lên. Anh tuyệt đối sẽ không để cho kẻ hại cô có kết quả tốt.

Hàn Thiên Vũ nắm bàn tay nhỏ xinh như búp măng lên. Đặt nụ hôn lên tay cô: "Anh xin lỗi."

Lúc này, anh có cảm giác cô đang nắm lại tay anh. Anh lập tức kêu Lãnh Hạo vào: "Mặt lạnh cậu vô xem Đường Đường thế nào rồi."

"..." Tôi có tên đằng hoàng nha!!!=_=

Lãnh Hạo khám xong cho cô thăm nghĩ:"Ngạc nhiên nha, cô bé nhìn nhỏ con vậy mà hồi phục nhanh thật."

"Nhỏ con không có nghĩa là yếu ớt đâu ".

"..." - Cậu ta biết mình suy nghĩ gì sao?

"Biểu hiện của cậu nhìn là biết."

"..." - Cái tên này biết đọc suy nghĩ của người khác sao?

Lúc này ngoài cửa có hai người một nam một nữ bước vào.

"Xú nha đầu làm sao bị tai nạn vậy?" - Ân Thiên chất vấn nhìn Hàn Thiên Vũ.

"Tôi đi lấy xe một chút quay lại đã thấy cô ấy bị như vậy." - Anh nói với giọng như đang trách bản thân mình.

"Vũ, cô ấy bây giờ không sao rồi. Một lát sẽ tỉnh nhanh thôi, cậu đừng lo." - Lãnh Hạo vỗ vai anh nói.

"Mặt lạnh à, cậu là đang an ủi hay đang chia buồn cùng gia đình thế?" - Vương Phong giễu cợt nói.

"..." - Lại kêu mặt lạnh.==

"Mặt lạnh..." - Vương Phong thì Lãnh Hạo lên tiếng chen ngang.

"Cậu muốn thử phẫu thuật não không? Dù sao chúng ta cũng là bạn lâu năm tôi sẽ nhẹ tay." - Lãnh Hạo lạnh lùng nói.

"Đừng đừng, tôi không muốn bị giải phẫu đầu." - Vương Phong thấy sóng lưng ớn lạnh nghe Lãnh Hạo nói xong lập tức tránh xa 10m xua tay nói.

"Thiên...Vũ..." - Giọng nói yếu ớt của Trần Đường Đường tuy nhỏ nhưng mọi người trong phòng đều nghe được.

Hàn Thiên Vũ vui mừng nắm lấy bàn tay cô: "Đường Đường em tỉnh rồi may quá."

Đường Đường nói là Ân Thiên ngay cả Vương Phong, bạn thân từ nhỏ của Hàn Thiên Vũ cũng hết sức ngạc nhiên. Không phải Hàn Thiên Vũ trước giờ vẫn không hề thích đụng vào con gái sao.

Lúc đầu Vương Phong chỉ nghĩ do Hàn Thiên Vũ không chú ý trông chừng tiểu sư muội của anh nên mới ở đây chăm sóc xem như chuộc lỗi.

Vương Phong nhỏ giọng nói: "Chuyện này không như mình nghĩ, xem ra quan hệ của hai người này không đơn giản là chủ nhà với khách."

Ân Thiên đứng kế bên thấy Vương Phong đang lăm bắm như tụng kinh liền hỏi: "Anh đang nói gì thế?"

"A... Đầu có gì. Anh đang cảm tạ trời Phật thôi." - Vương Phong lập tức biện minh nói. Quan hệ của Thiên Vũ và tiểu sư muội không biết là như thế nào nên tốt nhất không nói cho Ân Thiên. Nếu không cô ấy mà biết sẽ đi lan tin khắp nơi cho xem.

"Anh đang nói xấu em sao?" - Ân Thiên nghi ngờ nhìn biểu hiện của Vương Phong nói.

"..." Vương Phong.

"Đường Đường em đói chưa anh đi mua cháo cho em được không?" - Hàn Thiên Vũ dịu dàng nhìn cô.

"Em muốn ăn cháo trứng muối." - Trần Đường Đường yếu ớt nói.

"Được, anh đi mua." - Anh vuốt má cô rồi xoay qua nói với Vương Phong: "Cậu đi với mình."

"..." - Lại tính sai bảo mình.

Vừa ra khỏi cửa, Hàn Thiên Vũ liền nói: "Cậu đi điều tra người đã đụng vào Đường Đường."

"..." - Biết ngay.

"Đi thôi" - Hàn Thiên nói xong liền đi.

"Vũ, cậu và...và...Đường Đường..." - Vương Phong ngập ngừng nói.

"Sau này sẽ gửi thiệp cưới cho cậu."

"Hả hả Vũ à con bé mới 17 thôi mà cậu đã...đã.... Cậu thật là lưu manh!"

"Cậu nghĩ sẽ ra sao nếu tôi đưa cho Ân Thiên xem tấm hình kia."

"..." - Tốt nhất không nên nói gì thì hơn.

Chương 15: Nguồn gốc của mặt lạnh

Trong phòng bệnh.

"Đường Đường em thấy thế nào rồi?"

"Em không sao chị đừng lo."

"May mà không ảnh hưởng nghiêm trọng đến não nhưng em cũng bị gãy chân phải nên em phải ở bệnh viện một thời gian dài."

Lãnh Hạo này giờ vẫn im lặng không nói bây giờ mới ho khan một tiếng nói: "Xin chào, anh là bạn của Thiên Vũ cũng là bác sĩ chữa trị cho em."

Lúc này cô mới chợt nhận ra còn một người ở trong phòng. Người này sao cao thể y như người khổng lồ nhưng mặt nhìn lạnh quá vậy, chẳng có cảm xúc tí nào. Trần Đường Đường trong lòng cảm thán.

Lãnh Hạo thấy cô cứ nhìn mình không rời mắt, cảm thấy không tự nhiên nói: "Trong người em thấy thế nào rồi?"

Trần Đường Đường thấy mình thất thố, ngượng ngùng nhìn Lãnh Hạo nói: "Cảm ơn anh, em thấy ổn hơn rồi chỉ là cái chân hơi khó chịu".

"Chỉ cần bó bột ba tháng và tập vật lý trị liệu thì sẽ nhanh chóng hồi phục thôi." - Lãnh Hạo miệng thì nói cho cô an tâm nhưng mặt anh thì vẫn lạnh như cũ.

Lãnh Hạo bây giờ mới nhìn kỹ cô. Nhìn trông cô đáng yêu dễ thương như trẻ con nhưng mà theo tính cách của Hàn Thiên Vũ sao có thể thích cô gái như vậy.

Nhìn như thế nào cũng không phải là gu của bạn anh tí nào. Anh tính hỏi cô và Hàn Thiên Vũ có quan hệ như thế nào thì của phòng liền mở ra.

"Tiểu sư muội, tội anh mua cháo trứng muối cho em nè." - Vương Phong vừa vào phòng thì không khí yên tĩnh lúc này liền tan biến.

"Tam sư huynh anh ồn ào thật." - Trần Đường Đường cười nói.

"Cháo còn nóng mau ăn rồi uống thuốc nữa." - Hàn Thiên Vũ lấy cháo thổi cho bớt nóng, ân cần đút cho Trần Đường Đường từng muỗng.

"Thiên Vũ à tiểu sư muội có bị gãy tay đâu mà cậu phải đút như con bé là người tàn tật vậy." - Vương Phong cười cười nói.

"Ân Thiên cô muốn xem hình của Vương Phong không?" - Hàn Thiên Vũ nhàn nhã nói.

"..." - Tôi đắc tội gì với tên này vậy trời.

"Là hình gì vậy?" - Ân Thiên tò mò hỏi.

Vương Phong lập tức chặn không cho Hàn Thiên Vũ nói, anh lại ôm Ân Thiên nói: "À chỉ là hình hài nhỏ thôi. Khi nào có dịp anh lấy cho em xem. Bây giờ, Đường Đường có Thiên Vũ chăm sóc rồi em đừng lo. Chúng ta đi ăn thôi, anh này giờ đói lắm rồi."

Vương Phong nói xong liền kéo Ân Thiên ra ngoài.

"Vũ, hình mà cậu nói là..." - Lãnh Hạo có dự cảm không lành nói.

"Cậu cùng Vương Phong..."

"RẦM" - Lãnh Hạo vừa nghe đến đó mặt đã lạnh bây giờ còn lạnh hơn. Lập tức đóng cửa thật mạnh đi ra ngoài.

Hàn Thiên Vũ chưa nói hết thì thấy bạn anh chạy đi mất. Cũng không quan tâm tiếp tục đút Đường Đường ăn.

"Hình gì mà lại khiến Vương Phong và anh bác sĩ bạn anh phản ứng lạ vậy?"

"À hài nhỏ Lãnh Hạo là người thấp nhất trong đám lại cò khuôn mặt đáng yêu như con gái vậy. Lúc ấy, mẹ của cậu ấy lại thích con gái nên mua rất nhiều đồ con gái cho cậu ấy mặc..." - Anh nhẹ nhàng kể chuyện lúc nhỏ cho cô nghe.

Khi ấy, Hàn Thiên Vũ, Vương Phong, Lãnh Hạo, Trịnh Khang là một nhóm chơi cùng nhau. Bốn người với bốn tính cách khác nhau. Người lạnh lùng ít

nói nhất tất nhiên là Hàn Thiên Vũ.

Người luôn ồn ào quậy phá nhất không ai khác là Vương Phong.

[Vương Phong:" Oan quá tôi chỉ làm theo chủ ý của Thiên Vũ thôi mà. Cậu ta mới chính là đầu sỏ."

Trạch nữ Hilry: " Ai mượn ngu nghe theo . "

Vương Phong "... "]

Tiếp theo chính là anh chàng mặt lạnh.

[Lãnh Hạo:"Có thể nào đừng kêu tôi là mặt lạnh được không?==" "

TNH: " Không thể! "

Lãnh Hạo:"..."]

Lãnh Hạo lúc nhỏ không hề trung bộ mặt lạnh như bây giờ đâu. Lúc ấy, bởi vì mẹ Lãnh Hạo luôn muốn sinh con gái nên khi mang thai anh bà mua rất nhiều đồ cho bé gái nhưng lúc siêu âm lại là con trai nên bà liền có chút thất vọng.

Lãnh Hạo được ba bốn tuổi thì mẹ anh liền cao hứng khi thấy khuôn mặt anh đáng yêu như bé gái nên bà liền bắt Lãnh Hạo mặc đồ con gái. Ban đầu Lãnh Hạo không chịu nhưng vì người ba quá cứng chiều mẹ nên đã cưỡng ép anh nếu anh không chịu mặc thì sẽ đòi đốt phòng thí nghiệm yếu đuối của anh nên Lãnh Hạo chỉ biết âm ức mặc đồ con gái. Cũng chính vì nên anh thường hay bị nhiều thằng nhóc trêu ghẹo.

Có một lần anh bị đám nhóc trêu ghẹo nhưng vì nhỏ con nên không thể làm được gì. Lúc này Vương Phong không biết từ đâu bay tới đánh đám nhóc tới tấp.

Đám nhóc hoảng sợ bỏ chạy đi mất, Lãnh Hạo lúc này vì sợ mà đơ mặt ra. Vương Phong thấy vậy liền lay lay Lãnh Hạo nói: " Em gái, em có sao không?"

"..." - Cậu ta đang nói mình là em gái sao?

"Em không sao chứ? " - Vương Phong xoay mặt Lãnh Hạo lắc qua lắc lại nói.

"Không... Không sao. " - Lãnh Hạo thấy mặt mình và Vương Phong quá gần nhau nên đỏ mặt nói.

Sau đó hai người trở thành bạn thân của nhau. Vì Lãnh Hạo hay mặc đồ con gái lại hay qua nhà Vương Phong chơi nên mẹ của Vương Phong mới đề nghị hai người chụp hình với nhau làm kỷ niệm.

Ngày hôm đó Lãnh Hạo qua nhà Vương Phong để làm theo đề nghị của mẹ Vương Phong. Mẹ Lãnh Hạo nghe xong lập tức chọn bộ đồ nữ tính nhất cho anh.

Mẹ Vương trong lòng mừng thầm con trai mình có thanh mai cũng đỡ sau này phải kiếm vợ cho nó.

[Tác giả: bà không biết Lãnh Hạo là con trai:)))]

Nhờ có Vương Phong nên Lãnh Hạo cũng gia nhập vào nhóm của Thiên Vũ. Thế là họ đã thành bộ tứ quậy phá trong trường ai cũng biết.

Trong đám người nói nhiều nhất không chỉ riêng Vương Phong mà còn có Trịnh Khang.

Anh lúc nhỏ đã là người cao nhất trong nhóm cũng là người hay chịu tội chung với Vương Phong.

Khi bốn người vào Vương gia chụp hình kỷ niệm xong thì mẹ Vương mới kêu Lãnh Hạo và Vương Phong chụp riêng.

"Tiểu Hạo à, con xinh xắn như vậy làm dì rất muốn có con gái à nha. Hay sau này lớn con làm con dâu dì đi. " - Bà Vương cười quỷ dị nói.

Lãnh Hạo lúc nhỏ là người có chỉ số thông minh rất cao nhưng chưa được khai sáng đúng chỗ.

"Con dâu là sao ạ? " - Lãnh Hạo khó hiểu nhìn bà Vương.

"Tất nhiên sau này con lớn con sẽ được ở chung một nhà với A Phong, thế nào con muốn không? "

"Dạ muốn, dạ muốn."- Lãnh Hạo phấn khởi đáp.

"Được vậy làm theo lời dì..." - Bà Vương nói thì thầm nói còn Lãnh Hạo thì ngu ngơ làm theo.

Vương Phong đang ngồi chơi điện tử với Trịnh Khang thì đột nhiên Lãnh Hạo bay tới hôn ngay môi anh.

Thế là toàn cảnh đó được bà Vương thu vào máy ảnh. Bà Vương mừng chưa được bao lâu thì Hàn Thiên Vũ này giờ im lặng đọc sách ngẩn đầu nhìn bà lạnh nhạt nói: "Dĩ tính cho Vương Phong không lấy được vợ sao?"

"Tiểu quý con nói vậy bạ gì thế? Vương Phong có thanh mai rồi nha."

"Thanh mai? Lãnh Hạo? Cậu ta là con trai mà." - Hàn Thiên Vũ chế giễu cười nói.

"CÁI GÌ?" - Ba người bà Vương, Trịnh Khang, Vương Phong kinh ngạc đồng thanh nói.

"Cậu là con trai?" - Vương Phong không thể tin được.

"..." - Trước giờ tôi nói mình là con gái sao?

Bà Vương vì ngạc nhiên quá độ cùng với sự tuyệt vọng lên lầu tịnh dưỡng.

"Không thể tin được!" - Trịnh Khang ngờ ngạc nói.

Kể từ đó vì không thể để cho người khác hiểu lầm mình là con gái nên Lãnh Hạo quyết định chống cự mẹ mình không chịu mặc đồ con gái. Anh cũng không còn tươi cười như con gái nữa mà đôi lại là khuôn mặt lạnh như bây giờ.

Sau này mỗi nhớ lại ký ức anh hôn môi với Vương Phong, Lãnh Hạo không khỏi rùng mình nắm chặt tay hận không thể đập đầu quên đi cái cảnh đó.

Bạn đang đọc truyện *Hàn Thiên Vũ, Anh Là Lưu Manh* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 16: Bắt cóc (1)

"Thật không ngờ nha..." - Trần Đường Đường cảm thán nói.

"Không ngờ chuyện gì?" - Hàn Thiên Vũ vừa dứt cháo cho cô vừa hỏi.

"Anh bác sĩ mặt lạnh như vậy em không thể tưởng tượng anh ấy sẽ ra sao nếu biến thành con gái. Nhưng theo anh nói như thế chắc anh ấy sẽ rất đáng yêu."

"Chỉ giống như con gái thôi. Cậu ta không hề đáng yêu chút nào." - Hàn Thiên Vũ nhướn mày.

"Em thấy anh bác sĩ mặt lạnh đẹp trai mà. Do mặt anh ấy không biểu hiện nhiều cảm xúc thôi. Nếu anh ấy có thể biểu hiện ra nhiều cảm xúc thì nhất định sẽ có rất nhiều người theo đuổi à nha." - Trần Đường Đường thao thao bất tuyệt mà chẳng để ý đến mặt người nào đó đang khó chịu.

Hàn Thiên Vũ trong lòng không vui. Anh không muốn trước mặt anh cô lại đang khen người đàn ông khác như thế.

Cho dù người đó là bạn thân từ nhỏ của anh cũng không được phép.

Trong mắt cô chỉ được có hình bóng anh. Miệng của cô chỉ có thể gọi tên anh không thể gọi tên người đàn ông khác.

Thấy cô vẫn còn muốn tiếp tục khen anh lập tức chặn ngang nói: "Uống thuốc bớt nói lại."

Cô bĩu môi: "Em không uống được không? Thuốc rất đắng."

"Được." - Anh nhẹ nhàng đáp.

"Thật sao?" - Hai mắt cô lập tức sáng lên.

"Ừm, anh không ngại để em ngồi lên xe lăn bước vào lễ đường."

"..."

"Ngoan uống thuốc nào." - Anh đưa thuốc cho cô.

Cô lập tức che miệng lại nói: "Không uống không uống, thuốc đắng lắm."

"Thuốc không đắng đâu. Ngoan nghe lời." - Anh dịu dàng nhìn cô nói.

"Sao anh biết thuốc không đắng chứ. Anh uống trước đi. Nếu anh uống được em sẽ uống được thôi."

"Được" - Anh nhẹ nhàng đáp.

Sau đó bỏ thuốc vào miệng rồi uống một ngụm nước.

Trần Đường Đường tò mò không biết anh có uống thật không nên nhìn yết hầu của anh xem anh có nuốt chưa.

Đúng lúc này anh chế trụ ột cô rồi đưa thuốc trong miệng mình vào miệng cô.

"Ahh!!!...Hàn Thiên Vũ anh anh dám lừa em. Đánh chết anh!!!" - Cô lấy gối đánh anh liên tục không ngừng.

Hàn Thiên Vũ sợ Trần Đường Đường hoạt động mạnh sẽ ảnh hưởng đến cơ thể nên lập tức ôm cô lại, nhẹ nhàng xoa đầu cô.

"Đường Đường đừng động như thế không tốt cho cơ thể đâu."

"Tên lưu manh nhà anh, anh có biết thuốc rất đắng không?...ngô..." - Cô nói được một nửa thì anh đã hôn cô khiến những lời nói kia của cô phải nuốt lại.

Sau một hồi môi lưỡi triển miên với nhau anh mới cố gắng bình tĩnh buông cô ra.

"Sao lần nào anh cũng hôn lâu như thế?" - Cô trách cứ anh nói.

"Đường Đường em sợ uống thuốc sao?" - Anh tạm thời không muốn trả lời câu hỏi của cô liền chuyển chủ đề.

"... " - Tên này muốn chuyển chủ đề à?

"Đường Đường anh sắp chịu không nổi nữa rồi." - Anh nói xong liền cắn tai cô.

"Cái tên lưu manh anh đừng có cắn nữa!" - Cô đỏ mặt nói.

"Mới cắn mà em đã đỏ mặt rồi sao? Sau này động phòng mặt em sẽ đỏ như thế nào nữa đây?" - Anh cười như không cười nói nhỏ vào tai cô.

"Em mặt muốn ngủ." - Cô không thèm nhìn anh nói.

"Được vậy em ngoan ngoãn ngủ có gì thì gọi anh biết chưa?" - Anh nói xong liền hôn nhẹ lên trán cô rồi ra ngoài.

Hai ngày sau...

"Thiên... Vũ đừng vậy mà, chỉ là trong phòng bệnh buồn quá em chịu không được nên mới xin chị y tá đẩy em ra ngoài một tí thôi mà." - Cô ôm tay anh nói.

"Không được." - Anh kiên quyết nói.

"Tại sao chứ chuyện này có gì lớn đâu, anh đừng làm khó chị y tá được không? Đừng đuổi việc chị ấy mà." - Cô làm nũng với anh.

Anh xoay người qua ôm cô vào lòng thấp giọng nói: "Em có biết anh sợ lắm không? Vô phòng không thấy em đâu anh sợ rằng kẻ hôm trước đụng em sẽ ra tay bắt em lần nữa."

"Em xin lỗi." - Trần Đường Đường hối lỗi nhìn Hàn Thiên Vũ nói.

"Đừng rời xa anh, xin em đó." - Anh nói xong liền hôn lên đôi môi nhỏ của cô.

Anh thừa lúc cô mở miệng ra liền đưa lưỡi vào trên đầu trong khoang miệng cô.

Nụ hôn hôm nay của anh hơi mạnh bạo, anh vừa hôn vừa mút đến môi cô sưng tấy lên mới chịu rời khỏi môi cô.

Anh hết hôn môi rồi xuống chiếc cổ trắng nõn của cô mà mút thật mạnh. Sau đó lại ngậm vành tai cắn cảm của cô.

Hơi thở nóng rực của Hàn Thiên Vũ khiến tim Trần Đường Đường đập càng lúc càng nhanh. Mắt thấy tay anh bắt đầu cởi từng nút áo của mình, cô lập tức ngăn lại.

"Thiên Vũ không được đây là bệnh viện." - Cô giữ tay anh lại.

"Anh chỉ muốn giúp em thay quần áo thôi mà." - Hàn Thiên Vũ nói vẻ mặt như mình là chính nhân quân tử nhưng giọng điệu lại giống như muốn lột sạch đồ cô ra.

"Em không cần thay quần áo đâu." - Cô đỏ mặt nói.

"Em không muốn về nhà sao? "

"Hả?" - Cô ngơ ngác nhìn anh.

"Đường Đường đầu óc em đang nghĩ gì vậy? Anh thấy chân em như vậy rất bất tiện nên mới giúp em thay quần áo mà thôi." - Anh mỉm cười nói.

"Hả?! Chỉ vậy thôi." - Cô không tin nhìn anh.

"Nếu không em nghĩ gì?" - Anh biết cô nghĩ gì nhưng vẫn cứ trêu cô.

"Tên lưu manh! " - Cô đỏ mặt liếc xéo anh nói.

Anh cười cười không trả lời tiếp tục cởi đồ cô ra. Còn cô thì ngượng ngùng mặc anh cởi.

Nhưng chưa kịp cởi hết thì cánh cửa đột nhiên mở ra.

Hàn Thiên Vũ nghe có tiếng động ngay cửa lập tức lấy chăn che người Trần Đường Đường lại.

Ân Thiên mở cửa ra liền thấy Hàn Thiên Vũ đang lấy chăn quần người của Đường Đường lại. Còn Trần Đường Đường thì mặt đỏ như quả cà chua chín.

"Đường Đường sao mặt em lại đỏ thế? Bị sốt sao? " - Cô vừa nói vừa đi đến cạnh giường.

Trần Đường Đường mắt thấy Ân Thiên sắp đến âm thầm rủa tên kia hàng vạn lần.

Lúc này, Hàn Thiên Vũ mới ra chặn Ân Thiên nói:" Có chuyện gì sao?"

Ân Thiên thấy bộ dạng của Hàn Thiên Vũ và Trần Đường Đường hơi lạ nên càng nghi ngờ càng muốn bước tới.

"Cô ấy cần nghỉ ngơi. " - Anh lạnh nhạt nói.

"Tiếc vậy, Xú nha đầu chị thấy em ở trong bệnh viện rất chán nên vốn định rủ em đi chơi haizz... " - Ân Thiên vừa nói vừa làm bộ dạng tiếc nuối.

Trần Đường Đường nghe đi chơi hai mắt đã sáng lên nhưng nhìn ánh mắt cảnh cáo của Hàn Thiên Vũ xem ra không muốn cô đi.

Trần Đường Đường bĩu môi nói:" Em rất muốn đi nhưng chân em như vậy sao mà đi đây...Vớ lại người nào đó không chịu cho em đi."

Cô nói xong liền làm ra bộ dạng đáng thương khiến người ta không chịu nổi mà muốn ôm vào cưng chiều.

Khoé miệng Ân Thiên run rẩy, khi nào mà nha đầu thối này lại có bộ mặt đáng thương như vậy chứ?! Con bé không đi đoạt giải Oscar có phải uống không?

Hàn Thiên Vũ hết cách đành theo ý cô. Đường Đường liền cao hứng chủ động hôn lên môi anh mặc kệ ánh mắt chán ghét của Ân Thiên.

Ân Thiên thấy mình như bình phong nên kêu hai người chuẩn bị nhanh, cô và Vương Phong đợi.

Bạn đang đọc truyện *Hàn Thiên Vũ, Anh Là Lưu Manh* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 17: Bắt cóc (2)

"Em ngoan ngoan ở yên đây nghe chưa? " - Anh xoa đầu cô rồi tới bãi đậu xe.

Trần Đường Đường ngoan ngoan ở yên chờ anh thì bỗng có người bịt miệng cô lại.

Cô kháng cự một hồi thì cảm thấy cơ thể mệt mỏi rồi ngất đi.

Hàn Thiên Vũ chạy xe ra không thấy cô. Anh cảm giác không ổn lập tức gọi cho cô nhưng không ai bắt máy.

Lúc này anh nhận được một tin nhắn lạ. Trong đó viết:

"Hàn Thiên Vũ mày hại chết người tao yêu thì tao cũng sẽ làm như thế giống mày. Tao sẽ khiến mày đau khổ cả đời."

Trái tim anh nhói lên từng cơn, Đường Đường vẫn còn đang trị liệu vậy mà bây giờ bị người khác bắt đi.

Anh phải cố gắng điều chỉnh lại tâm trạng mới được nếu không sẽ không giải quyết được gì hết.

Lúc này điện thoại anh vang lên, là Vương Phong.

"Vũ, đã điều tra ra được người đã tông vào Đường Đường là Lý Tổng. Hắn là người yêu của Huỳnh Thiên."

"Huỳnh Thiên? "

"Cô ta là hung thủ trong vụ án sát hại nữ sinh trong khách sạn mà cậu đã phá. Sau khi cô ta giết người xong vì không muốn vào tù nên đã trốn thoát. Chạy tới sân thượng thì cô ta trượt chân té. "

"Hừ, hắn ta có khả năng đó sao."

"Vũ...bây giờ chúng ta..."

"Phong bây giờ tôi gửi số điện thoại cho cậu. Cậu hãy điều tra nhanh địa chỉ IP cho tôi."

Anh nói xong liền cúp máy, đôi mắt anh bây giờ lạnh lẽo như một con thú muốn nuốt chửng con mồi.

Xung quanh anh tỏa ra một luồng khí lạnh băng khiến người khác phải sợ.

Anh tuyệt đối sẽ không để hắn ta được yên ổn, Lý Tổng! Hắn ta dám động vào một sợi tóc của Đường Đường thì chuẩn bị đi xuống địa ngục đi.

Vương Phong làm việc rất nhanh đã có kết quả địa chỉ IP.Hàn Thiên Vũ lập tức lên xe đi đến nơi đó.

Đường Đường vừa mở mắt đã thấy hai bàn tay bị còng lại sau lưng. Xung quanh cô chỉ có một bóng đèn nhỏ trên trần nhà còn lại đều màu đen.

Đột nhiên cửa phòng bị mở ra, một người đàn ông trẻ đầu trọc, cao gầy trên mặt có một vết sẹo bên má trái.

Trong tay hắn ta đang cầm roi da, mặc dù rất sợ nhưng mà cô phải cố gắng tỏ ra bình tĩnh không sợ hãi, tuyệt đối không thể khiến hắn kích động được nếu không...

Nghĩ tới đó cô không khỏi rung sợ. Nói cô sợ chết thì cũng không hẳn là vậy.

Con người ai rồi cũng sẽ tới lúc phải chết thôi nhưng mà cô tuyệt không muốn chết trẻ như vậy đâu.

Lý Tổng thấy Trần Đường Đường không hề tỏ ra sợ hãi liền nâng cằm cô lên.

"Xem ra tên giáo sư tâm lý học kia có khẩu vị là một cô nhóc mười mấy tuổi."

"Anh muốn gì?"

Lý Tổng cười một cách quỷ dị khiến cô không thể đoán hắn ta muốn gì.

Tay Lý Tổng vuốt ve khuôn mặt cô rồi trượt xuống xương quai xanh.

"Đẹp đấy, không biết bị roi da quất lên nó sẽ thế nào đây." - Lý Tổng thấp giọng nói sau đó bàn tay lại vuốt ve tóc cô.

"Đừng động vào tôi! " - Trần Đường Đường bình tĩnh né tránh bàn tay Lý Tổng.Nhìn có vẻ như cô đang bình tĩnh nhưng chỉ có cô mới biết bản thân đang sợ tới mức nào.

"Bóp!!!!"

Lý Tổng tát vào mặt cô một lực mạnh khiến khoé miệng cô chảy máu.

"Không biết Hàn Thiên Vũ biểu hiện như thế nào khi thấy cảnh người hắn ta yêu bị cưỡng bức sau đó bị roi da quất nh?....Ha...Ha...Ha..."

Trần Đường Đường lập tức sợ tới mức không dám thở mạnh.

"Khôngggg...Tránh xa tôi ra..." - Cô vừa nói vừa lấy chân trái không bị gậy của mình đạp ngay hạ bộ của Lý Tổng.

Lý Tổng bị một cước đạp vào nơi đó sắc mặt lập tức tái xanh đi, gân xanh trên trán hắn nổi lên. Hắn lập tức lấy roi da quất lên người cô.

"Tất cả cũng tại Hàn Thiên Vũ nên Tiểu Thiên mới chết. Hắn ta hại chết người tao yêu nhất nên tao cũng khiến hắn cả đời này bị cảnh không bảo vệ được người mình yêu dày vò cả đời."

Lý Tổng nói xong liền lấy chân đạp thật mạnh lên cái chân không bị gãy của cô. Rồi lại chà đạp lên chân cô dường như muốn cô tàn phế.

"A...AAA...AHH!!!" - Cô đau đến mức không thể có từ gì để tả được nỗi đau của cô.

Trên trán cô đổ rất nhiều mồ hôi hột. Chân trái cô đang bình thường lại bị một người đàn ông đè lên chà đạp như thể không gãy cũng nứt xương.

"Là do con đàn bà đó (nạn nhân bị giết trong khách sạn) không biết điều lại dám kêu người cường bức tiểu Thiên nên nó chết là đáng " - Hấn nói với giọng điệu bi thương, đôi mắt chứa sự cô độc.

Cô im lặng nhìn hấn.

"Tiểu Thiên vốn là một cô gái ngây thơ hồn nhiên được nhiều người yêu mến là do con đàn bà đó không biết giữ trái tim người đàn ông của mình nên mới bị bỏ rơi vậy mà lại đổ hết lên đầu tiểu Thiên, kêu người cường bức cô ấy. Cho nên tiểu Thiên giết cô ta là đúng thôi."

"Tại sao anh lại không ngăn chị ấy?"

"Ngăn? Cô bé, em có biết từ ngày cô ấy bị cường bức cô ấy sống khó khăn đến thế nào không? Có một lần tiểu Thiên chịu không nổi liền muốn giết con đàn bà đó nhưng lại không biết làm thế nào cho nên..."

Lý Tổng đang nói bị cô ngắt lời.

"Cho nên anh đã chỉ ra chủ kiến."

"Không sai."

Cô cười lạnh nhìn hấn: " Vậy chẳng khác nào anh gián tiếp hại chết cô ấy. Tôi là anh thì tuyệt đối sẽ không để người mình yêu trở thành hung thủ giết người."

"Cô câm miệng!" - Hấn nói xong liền tát vào mặt cô rồi trợn mắt hung dữ nhìn cô.

"Một cô nhóc miệng còn hôi sữa chưa trải sự đời như cô thì biết gì chứ?! " - Hấn ta quát cô rồi lấy roi da quất lên người cô.

"Aa...aaa...!!!Đúng là tôi chưa trải qua sự đời nhưng tôi không ngu ngốc như anh. Gián tiếp hại người mình yêu chết thì hơn ai chứ?" - Cô cắn răng nhin đau, giọng nói yếu ớt nhìn Lý Tổng.

Thân thể Lý Tổng lập tức cứng lại.

"Tất cả đều do anh, nếu không phải anh cô gắng kiên trì chăm sóc cô ấy bảo vệ khiến cô ấy hạnh phúc mà quên đi quá khứ đau đớn thì cô ấy cũng không đi giết người."

"Tôi và cô ấy vốn dĩ đang hạnh phúc thậm chí cô ấy muốn lần đầu của mình là tôi. Vậy mà mọi chuyện lại thành ra như thế..."

"Bệnh tâm lý không phải là không có cách chữa, quan trọng là cách chữa có đúng hay không thôi. "

"Ý cô là gì? " - Anh nghi hoặc nhìn cô.

"Còn không phải vì anh sao?Bởi vì cô ấy muốn giữ bản thân trong sạch cho anh nhưng lại không thể nên mới sinh ra cảm giác có lỗi với anh. Chính vì thế cô ấy hận bản thân mình nên mới bị bệnh tâm lý. Anh không những không giúp cô mà còn khiến cô ấy lúng sâu thêm cho nên mới có kết cục này." - Trần Đường Đường nhìn thẳng vào đôi mắt đang dao động của Lý Tổng rồi bình tĩnh nói.

Lý Tổng dường như đang suy nghĩ điều gì đó lặng im không nói.

Một lát sau hấn ta cười lớn nhưng đôi mắt lại thể hiện sự đau đớn, sự tuyệt vọng.

"Cô bé em nói rất hay nhưng tiếc rằng tiểu Thiên vẫn sẽ không sống lại được nữa. Em muốn trách thì trách em là người Hàn Thiên Vũ yêu và quý trọng nhất. Là hấn quá thông minh nên đã phá được vụ án. Nhưng vì hấn phá được mới khiến tiểu Thiên chết khiến tôi mất đi người tôi yêu nhất."

Lý Tổng nói xong rút ra một con dao.

"Nên tôi sẽ khiến hấn như tôi."

Lý Tổng nói xong liền xông tới chuẩn bị giết cô.

Lúc này Trần Đường Đường bật khóc hét lên:"HÀN THIÊN VŨ!!! tên lưu manh nhà anh chết đâu rồi!!!!"

Bạn đang đọc truyện *Hàn Thiên Vũ, Anh Là Lưu Manh* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 18: Giải cứu

Cô nhắm mắt nghĩ mình sắp tiêu đời rồi thì Lý Tổng đột nhiên hét lên.

"Aaa..aaahh..."

Cô mở mắt ra liền thấy một thân hình cao lớn đang đi tới chỗ mình.

"Thiên...Thiên Vũ..." - Cô cuối cùng cũng gặp được anh, bao nhiêu nỗi kiềm nén của cô đều vỡ oà, cô càng khóc lớn hơn.

Hàn Thiên Vũ thấy vậy lập tức đau xót ôm Trần Đường Đường dỗ cô.

"Ngoan, bây giờ đã không sao. Có anh đây rồi" - Anh vừa nói vừa xoa đầu cô.

"Mẹ kiếp!" - Lý Tổng vừa nãy bị Hàn Thiên Vũ đá một cước xuống đất bây giờ đang cố gắng đứng dậy.

Hàn Thiên Vũ liếc nhìn hắn ta bằng con mắt lạnh lẽo đến tận cùng. Xung quanh anh tỏa ra loại khí đáng sợ khiến Lý Tổng rùng mình.

"Hừ, Hàn Thiên Vũ bây giờ cái gì tao điều không có nên không sợ gì hết. Cho dù chết tao thì chúng ta cùng chết. Ha Ha Ha Ha..." - Lý Tổng cười một cách quỷ dị, miệng hắn đầy sùi bọt trắng.Sau đó ngã gục xuống.

"Tít tít tít "

Hai người lập tức nhìn về phía Lý Tổng liền thấy có quả bom hẹn giờ trong người hắn.

Hàn Thiên Vũ lập tức phá công cho Trần Đường Đường xong liền ôm cô chạy ra ngoài.

"BÙM!!!! "

Khi Vương Phong và cảnh sát đến thì mọi thứ đều biến thành tro bụi.

"Thiên Vũ cậu cũng bị thương mau đi chữa vết thương đi. " Trịnh Khang nhìn Hàn Thiên Vũ nét mặt vẫn như cũ không nhúc nhích.

Trịnh Khang đã nghe Lãnh Hạo nói dạo này Hàn Thiên Vũ đang yêu một cô bé mười 16 tuổi.

Lúc ấy Trịnh Khang đang ăn món lẩu tứ xuyên nghe Lãnh Hạo nói như thế lập tức phun nước lẩu vào mặt Lãnh Hạo.

[Lãnh Hạo:" Có phải cô ghét tôi lắm đúng không? "

Trạch Nữ Hilry: "? " "

Lãnh Hạo: " Sao lúc nào cô cũng cho tôi lãnh đạm hết vậy? Lần này là bị phun nước lẩu vào mặt lần sau cô tính cho tôi bị gì đây? Cô nói đi để tôi còn chuẩn bị tinh thần."

Trạch Nữ Hilry: " Nói trước còn gì vui."

Lãnh Hạo: "... "

Trạch Nữ Hilry: " À thật ra thì tôi không ghét anh chỉ là thích ngược đãi anh cho vui thôi "

Lãnh Hạo:"..."]

Trịnh Khang có hơi ngạc nhiên vì lúc trước anh thấy Hàn Thiên Vũ không hứng thú với con gái.

Có khi anh nghĩ Hàn Thiên Vũ là gay nữa lại không ngờ người cậu ta yêu là một cô bé mười mấy tuổi.

Xem ra mẫu người cậu ta thích lại là trẻ em chưa 18.

"Vũ cậu không đi chữa thương Đường Đường mà thấy nhất định sẽ tự trách bản thân mình cho xem." - Vương Phong đứng kế bên Trịnh Khang lên tiếng nói.

Lúc này Hàn Thiên Vũ mới chịu đi đến chỗ Lãnh Hạo chữa thương.

Trịnh Khang trong lòng khinh thường Hàn Thiên Vũ, nghe tới gái thì mới chịu đi trong khi bạn bè lâu năm nói muốn tắt tiếng lại không thềm để ý.

"Khang cậu chọn nghề cảnh sát quả nhiên không sai. Lần trước tôi nghe mặt lạnh nói cậu được làm thanh tra rồi đúng không. Chúng mừng nha." - Vương Phong đặt tay lên vai Trịnh Khang nói.

"Chỉ cần đưa cho tôi vài viên ca ra để tôi cưới vợ là tốt rồi." - Trịnh Khang cười cười nói.

Wương Phong lườm khinh binh anh, nghề chính là thanh tra cấp cao còn là chủ tập đoàn kim cương đá quý vậy mà đòi mình mấy viên ca ra, hừ.

Lúc này Hàn Thiên Vũ chữa thương xong, khuôn mặt lạnh lẽo khiến cho cả Trịnh Khang và Vương Phong có chút ớn ớn sống lưng.

"Trịnh Khang cậu mau điều động lực lượng tìm xung quanh khu vực vụ nổ và những nơi Lý Tổng và Huỳnh Thiên từng đến." - Anh xoay qua nói với Trịnh Khang.

"Không phải Lý Tổng tự độc chết mình rồi sao?" - Vương Phong nghi vấn nói.

"Hừ, hán ta qua mất được tôi sao. Ban đầu khi nhìn hán tôi đã thấy hán ngậm viên sỏi bọt rồi."

"Được rồi tôi đi làm ngay." - Trịnh Khang lên tiếng nói.

Hàn Thiên Vũ gạt đầu xong ngồi cạnh giường của Trần Đường Đường nắm bàn tay cô.

"Vũ đừng lo Đường Đường bây giờ không sao rồi." - Lãnh Hạo vỗ vai anh.

"Vậy tại sao vẫn còn hôn mê?"

"..."

"Cậu mau nói đi."

"...Con bé bị nứt xương chân trái trên người còn bị nhiều vết thương bị roi da quất. Cậu yên tâm tôi đã chữa cho con bé rồi. Đường Đường không phải hôn mê chỉ là tôi chích thuốc an thần cho con bé ngủ một giấc thôi." - Lãnh Hạo ngập ngừng rồi nói.

Cuối cùng Hàn Thiên Vũ cũng bỏ được tảng đá nặng trong lòng, anh lặng nhìn Trần Đường Đường nằm trên giường bằng con mắt dịu dàng.

Buổi chiều hôm sau.

Trần Đường Đường vừa tỉnh dậy đã thấy Hàn Thiên Vũ đang ngủ gục cạnh giường, tay thì vẫn nắm lấy tay cô không buông.

Trên trán anh bị thương nhẹ, tay anh cũng có xước dù là nhẹ nhưng cô vẫn thấy đau lòng.

Trong lòng cô cảm thấy mình thật hạnh phúc khi gặp anh, cũng may là anh không sao.

Cô nhớ lại lúc bom sắp nổ, vì chân cô không thể di chuyển được nên anh phải bế cô lên rồi chạy.

Cơ thể cô được anh che chắn bảo vệ lại nên khi bom nổ anh là người chịu lực tác động của bom nhiều nhất.

Hàn Thiên Vũ cảm giác Trần Đường Đường đã tỉnh nên anh liền mở mắt ra.

"Đường Đường trong người em thấy thế nào? Có chỗ nào không khỏe không? Anh đi gọi Lãnh Hạo kiểm tra cho em." - Hàn Thiên Vũ vừa định đứng lên thì bị Trần Đường Đường giữ lại.

"Em không sao anh đừng lo." - Trần Đường Đường mỉm cười nói với anh.

Bây giờ cô mới nhìn rõ, chắc có lẽ anh đã chăm sóc cô mà không ngủ nên hai bên mắt anh mới thâm quầng như vậy.

"Em chắc chứ?"

Cô gạt đầu nhìn anh.

"Em đói chưa?" - Anh cất giọng nói.

"Rồi"

"Được, em nhớ ngoan nằm yên ở đây anh đi mua đồ ăn cho em." - Anh nói xong định đi thì Trần Đường Đường ôm cổ anh không buông.

"Đừng đi." - Cô nhỏ giọng làm ra vẻ mặt như trẻ con muốn ăn kẹo nói với anh.

Nhưng cô nào biết hơi thở cô phả vào cổ anh mà cô còn lại làm ra vẻ như thế cùng với giọng nói mê hoặc khiến cho dự vọng của anh bị đốt lên.

"Đường Đường ngoan buông anh ra." - Anh khàn giọng nói với cô.

Cô lắc đầu không buông anh ra. Anh thấy vậy liền ôm lại cô, vỗ vỗ sau lưng cô.

Tiếp đó tay anh luồn vào trong áo của cô. Trần Đường Đường liền cảm nhận được bàn tay người nào đó đang làm bậy lập tức buông cổ tên đó ra.

"Em không ôm tiếp sao?" - Anh cười phúc hắc nói.

Cô lườm anh nói: "Tên lưu manh. Bây giờ em là bệnh nhân vậy mà anh vẫn giờ trò chiếm tiện nghi của em."

"Không phải ban đầu em là người ôm anh không buông sao?" - Hàn Thiên Vũ làm vẻ mặt như mình là người bị chiếm tiện nghi nói.

Hừ, tên lưu manh nhà anh chỉ giỏi giả vờ mình vô tội, Trần Đường Đường thầm mắng trong lòng.

"Em đang thầm mắng anh sao?" - Anh ôm cô lên đùi mình nói.

"Ah... Anh làm gì vậy? Em muốn ngồi trên giường." - Cô đỏ mặt nói.

"Anh muốn ôm em." - Anh nói xong liền ôm cô vào lòng, hít hương thơm của cô.

Anh rất sợ sẽ mất cô. Lúc cô bị bắt cóc anh thật sự rất đau. Trái tim anh như hàng ngàn mũi tên đâm vào.

Mặc dù đã nhanh chóng cứu cô nhưng anh vẫn không quên được cảm giác lúc nhìn thấy cô khắp người bị roi da đánh.

Cảm giác trái tim anh như muốn nát ra từng mảnh.

Tất cả đều do anh mà ra. Nếu anh không để cô đợi mình thì đã không bị bắt cóc.

Là do anh quá khinh suất, vì lúc trước anh chỉ một mình, những người xung quanh anh đều có thể bảo vệ bản thân mình nên anh không quan tâm kẻ thù của anh sẽ hại họ.

Nhưng bây giờ anh đã có cô nên những kẻ thù của anh sẽ nhắm vào cô là mục tiêu để uy hiếp anh.

Cho dù cô có giỏi võ thể nào, có thể tự bảo vệ bản thân mình đi chăng nữa thì cô vẫn là người con gái anh yêu nhất nên anh tuyệt đối sẽ không để ai động được vào cô.

Anh nhất định sẽ bảo vệ cô bằng cả sinh mạng và may mắn của mình.

Lý Tổng, hẳn ta đã hại Đường Đường của anh như thế anh nhất định sẽ khiến hắn sống không bằng chết.

Bạn đang đọc truyện *Hàn Thiên Vũ, Anh Là Lưu Manh* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 19: Bên ngoài quân tử bên trong lưu manh (1)

Trong thời gian Trần Đường Đường hồi phục bởi vì cô nói mình thấy khó chịu không muốn ở bệnh viện nên mới đòi xuất viện.

Hàn Thiên Vũ vẫn còn sợ vết thương của cô có di chứng nên muốn cô ở thêm cô lại không chịu thể là hai người đấu khẩu nhau.

Lãnh Hạo cảm thấy mùi thuốc súng quanh phòng liền ngăn hai người lại.

"Vũ đừng lo Đường Đường có thể xuất viện rồi. Có chuyện gì cậu cứ gọi tôi."

Hàn Thiên Vũ nghe như vậy cũng đành miễn cưỡng chiều theo cô.

Trần Đường Đường chợt nhớ ra một chuyện còn mấy tháng nữa mình phải về nước đi học nhưng chân mình lại bị như thế nếu về nước nhất ba ba và mẹ sẽ rất lo lắng.

"Anh mặt lạnh à, anh có cách nào giúp em hồi phục nhanh hơn nữa không? Còn mấy tháng nữa em phải về nước, em sợ ba ba và mẹ em mà biết họ sẽ rất đau lòng." - cô khẩn cầu nhìn Lãnh Hạo.

"Không phải là không có, quan trọng là em chịu uống hay không thôi." - Lãnh Hạo vừa ghi bệnh án vừa nhìn cô.

Hàn Thiên Vũ nghe Lãnh Hạo nói như thế mừng thầm trong lòng.

"Còn một chuyện nữa..." Lãnh Hạo thật không biết có nên nói hay không. Nếu nói ra thì tên kia nhất định sẽ được lợi.

"Chuyện gì anh nói đi." - Trần Đường Đường tươi cười nhìn anh. Chỉ cần chân cô khỏi nhanh thì thuốc có đắt cô cũng sẽ cố gắng uống.

Lãnh Hạo nhìn ánh mắt hiện ý cười của Hàn Thiên Vũ thật ngứa mắt. Lại nhìn qua Trần Đường Đường. Anh bắt lực thờ dài.

Trần Đường Đường như một tiểu bạch thỏ đáng yêu ngây thơ còn Hàn Thiên Vũ như một con sói lâu ngày chưa được ăn thịt. Tiểu bạch thỏ đáng thương sắp bị tên sói xấu xa kia dụ dỗ vào hang sói mà vẫn không hay biết gì hết.

"Nhà anh có một bài thuốc rất tốt chỉ có điều nó...." - Lãnh Hạo chưa nói xong đã bị Hàn Thiên Vũ cắt ngang.

"Cậu mau nói cách trị liệu đi!" - Hàn Thiên Vũ bề ngoài thì không thấy biểu hiện gì nhưng Lãnh Hạo phát hiện ánh mắt của Hàn Thiên Vũ như sợ mình không nói cách trị liệu vậy.

"Đó là khi em uống theo bài thuốc anh đưa, ngoài vật lý trị liệu ra thì em phải ngâm chân bằng nước ấm và với loại thuốc anh đưa. Còn nữa mỗi ngày em phải trước khi ngủ em không được mặc quần áo." - Lãnh Hạo không nhanh không chậm nói.

Cô tròn mắt ngạc nhiên: "Hả tại sao lại không được mặc quần áo?"

"Tại vì buổi tối là thời gian thuốc sẽ có tác dụng mạnh với cơ thể khiến cho em phải đổ mồ hôi rất nhiều."

"Đổ mồ hôi thì liên quan gì đến chân em?" - Cô thật khó tin cách này.

"Những giọt mồ hôi ấy là thuốc bài tiết ra nói sẽ thấm vào chân em giúp chân em mau khỏi hơn. Mặc dù em bị có một chân nhưng loại thuốc này chỉ uống không thể nào bôi lên chân được. Dù sao trên người em khắp người đều là vết thương nên em uống thuốc ấy sẽ giúp em mau khỏi và không để lại sẹo. Nó vừa là thuốc mát vừa thuốc bổ thuốc chữa thương rất tốt. À mà thật ra em muốn mặc quần áo cũng được nếu em chịu được mồ hôi làm ướt đầm bộ đồ." - Lãnh Hạo giải thích cho cô hiểu.

"Em sẽ làm theo anh nói." - Cô không muốn lảm nhưng phải làm.

Có điều...

Tại sao Hàn Thiên Vũ cứ nhìn cô cười như có ý định nào đó không đúng đắn nhỉ? [Trạch Nữ Hilry: Đúng rồi đó:]

Hàn Thiên Vũ khi lợi dụng Lãnh Hạo xong lập tức đuổi anh ra không tiếc nuôi.

Lãnh Hạo nhìn Hàn Thiên Vũ khinh bỉ ngàn lần, cậu ta có cần gấp vậy không? Người ở đó có chạy đi được đâu chứ?

Đúng là trọng sắc khinh bạn!!!!

[Trạch Nữ Hilry: "Anh nên nhớ câu nói này nhé!:] "

Lãnh Hạo: "... Xem ra mình không được yên ổn rồi. *thờ dài*]

Trong phòng chỉ còn Trần Đường Đường và Hàn Thiên Vũ. Hai người đưa mắt nhìn không ai nói chuyện khiến cho căn phòng đầy không khí ám muội.

Cuối cùng Hàn Thiên Vũ chịu không nổi ánh mắt chăm chú của cô. Nếu không phải cô đang bị thương thì anh đã bỏ nhào vào cô mà ăn cô rồi.

"Em muốn hỏi anh chuyện gì?" Anh đang cố gắng kiềm chế giọng mình không khàn nhìn cô nói.

"Em muốn qua chỗ chị Ân Thiên ngủ." - Cô nhìn thẳng vào mắt anh nói.

"Tại sao?" - Anh nhướn mày nói.

"Tại...tại em...em muốn..." - Cô lắp bắp nói.

"Muốn gì?" - Mặt anh không đổi sắc chỉ là thanh âm lạnh băng khiến Trần Đường Đường không dám nhìn thẳng vào mắt anh.

"Em muốn ngủ với chị Ân Thiên." - Cô không dám nói là mình sợ anh ăn cô nên mới nhắm mắt nói bừa một lý do.

"Em muốn ngủ với người khác không phải anh?" - Anh nâng cằm cô lên bắt cô phải nhìn thẳng vào mắt anh.

Ai thèm ngủ với tên lưu manh nhà anh chứ?! Trần Đường Đường thầm phỉ nhổ Hàn Thiên Vũ trăm lần nhưng sợ nếu mình nói ra những lời như vậy nhất định anh sẽ đem cô bỏ lên giường mà hành hạ nha, cô không muốn đâu. T_T

"Em em thấy bản thân mình bị như thế sẽ gây phiền phức cho anh nên em muốn qua chỗ..." - Cô nhỏ giọng nói với anh.

"Hay em sợ anh làm gì em à? " - Anh vừa nói vừa bẹo má cô.

"..." - Bị nói trúng tim đen nên im lặng.

Anh thấy cô im như thế liền có ý định trêu cô. Anh giữ ót cô sau đó áp môi mình lên. Tay anh không ăn phận lướt từng nơi trên người cô.

"Đừng... anh tính làm gì? " - Cô đẩy anh ra lấy mền quần khắp mình lại.

Anh thấy cô y như con thỏ đang cố gắng tự vệ mà không hề biết chỉ cần con sói muốn ăn thịt thỏ thì nó sẽ không để con thỏ nó nhắm trốn thoát.

"Anh kiểm tra thân nhiệt cho em" - Anh tỉnh bơ nói như mình chưa hề làm gì với cô.

Có điện mới tin anh. Cô lườm anh một cái rồi không thèm để ý anh nữa.

Thấy cô không để ý tới mình anh liền leo lên giường ôm cô vào lòng.

"Trước sau gì thì em cũng sẽ là vợ anh không phải sao? Người ta thường nói vợ chồng cho dù bệnh tật cũng không bỏ nhau thì anh cũng vậy thôi. Tuyệt đối sẽ chăm sóc em hết mình mà không than."

Anh nói xong liền hôn nhẹ lên trán cô.

Cô tỉnh nói thì lại bị anh ngắt lời.

"Em thử nghĩ nếu sau này chúng ta đi hưởng tuần trăng mật mà có thêm một người đi cùng em thấy sao?"

"Tất nhiên là không được rồi! " - Trần Đường Đường ngán đầu giọng khăng định nói.

"Thì đó nếu em mà đi qua Ân Thiên và Vương Phong thì sẽ phá không khí của hai người nên tốt nhất ngoan ngoãn ở nhà anh." - Anh mỉm cười nhìn cô.

"..." - Thì ra nói tới nói lui vẫn là không cho cô đi khỏi nhà anh.

[Trạch Nữ Hilry: "Anh mà cho cô đi khỏi nhà anh thì anh không phải Hàn Thiên Vũ."]

"Được rồi bây giờ em ngủ đi ngày mai là xuất viện rồi nên anh giúp em dọn đồ đạc lại." - Anh nói xong liền đắp mền rồi hôn nhẹ lên môi cô rồi đi ra ngoài.

Trong phòng tra khảo.

"Tao không ngờ mày lại phát hiện ra được tao giả chết." - Lý Tổng hai tay bị còng lại ngồi trên ghế nhếch môi nhìn chàng trai trẻ trước mắt mình.

"Mày động vào cô ấy thì cũng nên chuẩn bị tinh thần mà bị hành hạ sống không bằng chết đi." - Hàn Thiên Vũ lạnh lùng nói.

"Xem ra mày cũng rất yêu con bé đó nhỉ?" - Lý Tổng nhìn thẳng vào mắt anh mà nói.

"Phải." - Anh đáp.

"Vì mày sẽ cảm giác thế nào nếu con bé đó mất đi? "

"Tao tuyệt đối sẽ không để cô ấy mất. Tuyệt đối không!" - Anh nói với Lý Tổng nhưng thật ra là đang hứa với bản thân.

"Xem ra mày rất tự tin." - Hắn cười khở sở nói.

Anh im lặng nhìn hắn ta.

"Tại sao mày biết tao giả chết? " - Điều này làm hắn không hiểu. Hắn ta đã chuẩn bị kế hoạch như vậy mà vẫn nhìn ra.

"Đơn giản vì chỗ mày đứng tao thấy được có khe hở phía dưới liền biết ngay có tầng hầm. Xui cho mày là lúc tao ôm cô ấy thì mày đang ngậm viên sỏi." - Anh nói xong liền đi ra cửa mặc Lý Tổng đang định nói chuyện với anh tiếp.

Bạn đang đọc truyện *Hàn Thiên Vũ, Anh Là Lưu Manh* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 20: Bên ngoài quân tử bên trong lưu manh (2)

Buổi chiều hôm sau Trần Đường Đường xuất viện.

"Hàn Thiên Vũ anh cứ ra ngoài cho em!" Trần Đường Đường thấy anh không có ý định ra ngoài còn mặt dày ở đây nhìn cô liền khế mắng.

"Vớ tưng cách là người đàn ông của em việc chăm sóc em là nghĩa vụ của anh. Vì thế anh phải bên em 24/24." Anh vỗ ngực nói.

"..."

Vớ tưng cách là người đàn ông của em?

Anh là người đàn ông của cô khi nào?

Anh nhìn cô cười cười bước đến cời đồ cô ra. Cô đỏ mặt đẩy anh ra.

"Em tự tắm được anh đi ra chỗ khác đi "

"Chân em đang bó bột rất bất tiện làm sao một mình em tắm được. Vớ tưng cách là người đàn ông của em anh không thể để em gặp khó khăn trong việc tắm rửa được."

"Chân em gãy chứ tay em có gãy đâu em có thể tự tắm được."

"Nếu...em đã nói như vậy...thì thôi. " Anh làm như mình là một cô vợ nhỏ ủy khuất nhìn cô nói.

Sau đó anh xoay người ra phòng tắm.

Trước khi ra cửa anh còn cố ý nói nhỏ nhưng để cô nghe được : " Vớ tưng cách là một người đàn ông của em, anh bị tổn thương sâu sắc khi đã bị em chiếm tiện nghi rồi mà còn bị ruồng bỏ. "

Chiếm tiện nghi? Bị ruồng bỏ?

Đầu cô đầy vạch đen. Cô như thế với anh khi nào?

Trần Đường Đường lắc đầu bó tay. Cô từ từ cời đồ ra tắm. Hàn Thiên Vũ sau khi bị cô đuổi ra khỏi phòng tắm vẫn chưa từ bỏ ý định tắm cho cô.

Lúc này trong phòng khách điện thoại bàn reo lên nên anh đành tạm thời tha cho cô.

"Alo"

"HÀN THIÊN VŨ! Anh có xem tôi là mẹ không? Tôi đã từng tuổi này rồi muốn có cháu bồng anh lại bắt tôi đợi đến khi nào? Tiểu Châu tuy là con bé son phấn có hơi đậm nhưng mà rất lễ phép lại ngoan nữa. Lại là con của bác Đỗ bạn thân của ba con vậy mà con lại không cho người ta cơ hội thì thôi còn bỏ người ta lại khu vui chơi một mình..."

Bà Hàn tức giận nói thì bị anh chen vào giọng thân nhiên nói.

"Thứ nhất con và cô gì đó mà mẹ nói không hề đi chung với nhau. Con cũng không phải của cô ta nên không có nhiệm vụ đưa về."

"..."

"Thứ hai con là người đàn ông đã có vợ."

"..."

Một giây.

Hai giây.

Ba giây.

Bốn giây.

Năm giây.

"Hả...hả con con kết hôn khi nào? Khoan đã...." Bà Hàn dường như đang nghĩ chuyện gì đó.

Sau đó....

"Ah phải là cô gái nằm trên giường con không? Ayo bây giờ mẹ vì muốn bông cháu lại bị ba con chi phối nên mẹ quên mất cô gái ấy. Con mau chuẩn bị cho ba mẹ gấp chính thức nghe chưa."

[Trạch Nữ Hilry: "Bị chi phối là thật vì bà bị ông Hàn dụ XXOO đấy.]"

Bà nói xong liền cúp máy.

Vài giây sau anh lại có điện thoại.

"Alo"

"Hàn Thiên Vũ, ba không cần biết con làm cách nào kiểm chế nhưng tạm thời tuyệt đối không được làm cô gái kia mang thai nghe chưa."

Ông Hàn nói xong rồi cúp máy. Miệng anh có chút co giật. Ba anh là thượng tướng cấp bậc cao vậy mà vì kiểm có muốn cùng mẹ anh lăn lộn trên giường mà nói ra được những lời này sao.

Tầm mắt anh đột nhiên dừng lại một bộ quần áo ngay ghế sofa. Anh cười phúc hắc đến gõ cửa phòng tắm.

"Đường Đường em quên mang đồ để thay này."

Trần Đường Đường vốn nghĩ rằng tự mình tắm được nhưng khi cô vừa cởi váy ra thì gặp rắc rối nhỏ.

Chiếc váy có vài khuy áo nhỏ được trang trí cho đẹp bây giờ đang cùng tóc cô ôm chặt không buông hu hu.

Bây giờ cô nên làm sao đây có nên gọi Thiên Vũ vào hay không. Nhưng nếu cho vậy thì thân thể sẽ bị nhìn thấy.

Nên làm sao đây gọi hay không?

[Trạch Nữ Hilry: "Nên hay không thì cũng bị Thiên Vũ nhìn qua rồi còn gì.]"

Thấy cô im lặng tưởng cô có chuyện gì. Anh tính xông vào thì nghe thấy cô nhỏ giọng kêu lên.

"Thiên Vũ tóc em bị vướng vào khuy áo rồi."

Anh nghe vậy liền mở cờ trong bụng.

"Được anh vô liền."

Anh vô phòng tắm sau đó nhẹ nhàng tháo tóc đang bị vướng vào khuy áo. Cô có thể cảm nhận được anh không muốn cô đau nên rất kiên nhẫn nhẹ tay tháo ra.

Sau đó cởi hết những thứ còn trên người cô.

Thân thể trắng nõn hiện trước mặt anh, cổ họng anh khô khan, dục vọng của anh liền bị đánh thức.

Anh là một người kiểm chế rất giỏi những người quen biết anh ai cũng đều biết.

Cho dù có người con gái nào khóa thân đứng trước mặt anh, anh vẫn sẽ không có chút dục niệm nào.

Nhưng khi trước mặt cô anh lại chẳng thể nào kiểm chế nổi mà muốn ăn cô, cung chiều cô, trêu ghẹo khiến cô đỏ mặt.

Anh nhìn cô không chớp mắt khiến cô bất giác đỏ mặt không dám nhìn anh.

"Anh nhìn đủ chưa?"

"Anh muốn tắm cho em."

"Thôi được rồi." Đẳng nào cũng bị anh nhìn thấy hết rồi.

Vài giây sau...

"BỘP"

"Hàn Thiên Vũ tay anh đang đặt đâu vậy mau lấy ra."

"Anh đang khiến ngực em phát triển nên đừng làm loạn." Hàn Thiên Vũ miệng thì nói tay thì không ngừng xoa tiểu bánh bao của cô.

"..."

Lại một giây sau.

"Á á á HÀN THIÊN VŨ anh mau buông tay ra." Thấy tay anh bắt đầu mò xuống khu vườn bí ẩn của cô. Lập tức cô giữ tay anh lại.

"Đã tắm thì phải rửa từng nơi trên cơ thể chứ."

"Không không cần." Cô lắc đầu nói.

"Thật sự không cần."

"Ừm thật sự không cần."

"Nhưng với tư cách là một người đàn ông của em anh có quyền chạm vào từng nơi trên cơ thể em." Nói xong lại tiếp tục trượt xuống.

"...Hàn Thiên Vũ anh là tên bên ngoài quân tử bên trong lưu manh."

"Cảm ơn đã khen."

"..."

Bạn đang đọc truyện *Hàn Thiên Vũ, Anh Là Lưu Manh* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 21: Thi thể bị chặt từng khúc

Hàn Thiên Vũ vừa mới đụng vào nơi nhạy cảm tư mật của cô thì thấy cả người cô liền rung lên.

Cô vừa đỏ mặt vừa thẹn thùng. Tuy cô không nhìn thẳng vào mắt anh nhưng cô có thể cảm nhận được ánh mắt nóng bỏng của anh vẫn đang nhìn chăm chăm vào nơi tư mật của cô.

Thấy biểu hiện đáng yêu của cô như thế, anh hài lòng không trêu chọc cô nữa bắt đầu tắm rửa giúp cô.

Anh giúp cô gội đầu, bàn tay anh không mạnh không nhẹ vừa gọi vừa mát xa đầu cho cô.

Tay anh nhẹ nhàng kỳ lưng cho cô. Sau đó xả nước nóng tắm, sợ chân cô dính nước sẽ ảnh hưởng đến việc hồi phục nên anh rất cẩn thận không để nước trúng vào chân cô.

Tắm xong anh giúp cô mặc đồ rồi bế ra phòng khách đặt nhẹ cô xuống ghế giúp cô lau đầu.

Trần Đường Đường cảm giác cô như một đứa trẻ được anh nâng niu như trứng thật là thoải mái và thích quá đi.

Anh vào nhà tắm lấy một thao nước ấm bắt đầu vừa xoa bóp ngâm chân cho cô.

Còn cô thì tất nhiên hưởng thụ cực kì. Trần Đường Đường nhìn Hàn Thiên Vũ đang xoa bóp chân cho mình rất thuần thực lực đạo vừa phải tuy chân kia của cô bị gãy không có cảm giác nhưng cô vẫn cảm nhận được người đàn ông này rất có lòng muốn cô hưởng thụ nha.

Cô cảm thấy bây giờ bản thân mình rất hạnh phúc, cô không biết tương lai sẽ ra sao nhưng mà cô tuyệt đối sẽ không buông tay dù có chuyện gì đi nữa.

Trừ khi anh không yêu cô nữa cô sẽ buông tay và chúc anh hạnh phúc với người anh thực sự yêu.

Hàn Thiên Vũ thấy Trần Đường Đường ngẩn ngơ không biết suy nghĩ gì anh liền ngồi dậy giữ khuôn mặt cô rồi hôn xuống.

Trần Đường Đường cảm giác mình bị ai đó cạy mở hàm răng ra sau đó lưỡi của mình dầy đưa cùng ai đó.

Lúc này cô mới hồi phục lại tâm trạng của mình và đáp lại nụ hôn của anh.

Trần Đường Đường cảm thấy mình sắp không còn đường khí để thờ liền đẩy người anh ra nhưng cái tên lưu manh này lại không buông tha cho cô.

Môi cô và anh vừa rời nhau vài giây anh lại tiếp tục hôn cô. Anh hôn cô tới nghiện không thể rời khỏi đôi môi ngọt ngào này của Trần Đường Đường.

Trần Đường Đường vừa tức vừa không nỡ dùng hết lực đẩy Hàn Thiên Vũ ra mặc anh dày vò môi mình.

Sau khi Hàn Thiên Vũ chịu rời khỏi đôi môi đang sưng tấy như miếng thịt bò thì bật cười: "Đường Đường em thật đáng yêu."

"Cái tên lưu manh này sao anh lại hôn lâu như vậy hả? Xem tí nữa là bị anh làm ngộp chết rồi. Nếu em mà chết người ta mà điều tra ra được em chết vì hôn lâu không có dưỡng khí nên tắt thở thì em ở thiên đường cũng không tha cho anh "

Trần Đường Đường nói xong liền đánh vào lồng ngực của Hàn Thiên Vũ cho hả dạ.

Hàn Thiên Vũ giữ tay cô lại nói: "Sao em không lên tiếng hay đẩy anh ra? "

"Sức em đủ đẩy anh ra sao?"

"Không phải em rất hưởng thụ khi được anh hôn sao? Em còn đáp lại nụ hôn của anh còn gì."

"Em đáp lại vì thấy anh nhiệt tình nên mới phối hợp với anh thôi. Chứ em không hề hưởng thụ nha."

Hàn Thiên Vũ nâng cằm cô lên: "Ý em là kỹ thuật hôn của anh chưa tốt? Hửm?"

"..."

"Em không trả lời tất là ý như vậy?"

"Đồ lưu manh."

"Em nói như thế anh đành phải nâng cao kỹ thuật của bản thân mình mới được. Nào Đường Đường chúng ta hôn lại đi. Em muốn kỹ thuật hôn của anh tiến bộ giúp em hưởng thụ thì phải phối hợp với anh nào."

"Không không kỹ thuật của anh rất tốt nha." Trần Đường Đường lập tức xua tay nói.

"Nhưng anh vẫn thấy kỹ thuật hôn của mình còn chưa tốt nên Đường Đường à em mau đến giúp anh nâng cao kỹ thuật đi."

"Không không.....umm"

Cô chưa kịp né thì bị anh trụ ót rồi mút đôi môi của cô. Lưỡi của hai người lại lần nữa dây dưa với nhau.

Làm ơn đi Hàn Thiên Vũ anh hôn như vậy một lát môi cô sẽ sưng to như tỉnh tỉnh bây giờ.

Sau khi anh thỏa mãn rồi mới tha cho đôi môi đáng thương bị anh dày vò một hồi lâu của cô.

"Thiên Vũ em đói."

"Được anh dẫn em đi ăn "

Khi hai người đang trên đường đi đến nhà hàng để ăn tối.

Bỗng điện thoại của Hàn Thiên Vũ vang lên.

Anh nhìn tên người gọi cho mình không chán chừ liền cúp máy.

"Ai gọi cho anh vậy? Sao anh không nghe? "

"Kẻ phiền phức."

Điện thoại lại vang lên.

"Để em nghe cho, em rất giỏi giải quyết mấy vụ như vậy."

Anh nghe vậy liền trực tiếp đưa điện thoại cho cô.

Cô vừa bấm nút nghe lập tức có một giọng của người đàn ông trung niên nói không ngừng.

"Thiên Vũ cuối cùng cậu cũng nghe máy, người dân vừa phát hiện trong bãi rác có một thi thể bị chặt từng khúc ra nhưng lại thiếu mất phần đầu. Cậu cơ thể tới giúp chúng tôi phá án được không?"

"Dạ chào bác, Thiên Vũ đang lái xe cháu sẽ chuyển lời cho anh ấy, chúng cháu sẽ tới ngay." Cô nói xong liền nhìn Hàn Thiên Vũ với ánh mắt tha thiết.

"Em không đói sao?"

"Thiên Vũ chờ em tới đường X được không? "

"Khônnh được em chưa ăn gì bây giờ phải ăn tối rồi muốn đi đâu thì đi."

"Đi đi chờ em đến hiện trường vụ án nha. Tối em sẽ cho anh vào phòng em ngủ."

"Nằm chung một giường "

"..." Cái tên lưu manh này.

"Thế nào?"

"Thôi được rồi anh muốn sao thì như vậy đi." Cô thật hết nói nổi với tên này.

"Cái này em nói đây anh không hề ép."

"Cái tên xấu xa " Cô nghe vậy tức muốn học máu. Cô xoay qua lườm anh một cái.

Sau khi hai người đến hiện trường phát hiện thi thể, Trần Đường Đường liền ngửi một mùi hôi thối khiến cô không chịu nổi mà buồn nôn.

Hàn Thiên Vũ thấy vậy liền mở rộng áo khoác ra ôm cô vào lòng.

Trần Đường Đường ngửi được mùi hương thơm đặc trưng của anh cảm giác buồn nôn liền hết.

"Em có chắc là muốn xem thi thể "

"Chắc, có anh ở đây rồi còn gì." Cô ngẩng mặt lên cười nhìn anh.

"Vậy đi thôi " Anh nghe cô nói như thế tâm trạng liền vui lên ôm cô đi đến hiện trường.

Hiện trường vụ án đã được cảnh sát phong tỏa.

Người đàn ông trung niên mặc một cái áo khoác dài màu da người khi thấy Hàn Thiên Vũ lập tức vui mừng chạy tới chỗ anh.

"Cuối cùng thì cậu cũng đến. Cháu gái này là..." Ông nhìn qua Trần Đường Đường nghi vấn hỏi anh.

"Là vợ tôi, Đường Đường, còn đây là thanh tra Lý."

"..." Trần Đường Đường.

"..." Thanh tra Lý.

Chào hỏi xong hai người vừa đi vừa nghe thanh tra Lý kể lại sự việc.

Hôm nay một người dân đang đi đổ rác thì ngửi thấy mùi gì đó thối rất nồng.

Người đó liền bước đến thì phát hiện cánh tay của thi thể bị lòi ra ngoài lập tức gọi cho cảnh sát.

Khi Trần Đường Đường nhìn thấy thi thể nạn nhân bị chặt ra từng khúc như thế nhưng lại cảm thấy có gì đó không đúng.

"Nạn nhân bị chặt từng khúc ra nhưng lại không có đầu. Em muốn hỏi như vậy đúng không? " Anh dịu dàng nhìn cô.

"Đúng đúng anh thật hiểu em " Cô cười tươi nịnh nọt anh.

Anh cười cười cởi áo khoác ra khoác lên người cô rồi ngồi xuống coi thi thể.

"Nạn nhân là cảnh sát. Trong bọc ngoài thi thể bị chặt ra từng khúc thì còn có cánh phục bị cắt ra nhiều mảnh."

"Xem ra hung thủ rất ghét những người làm cảnh sát."

"Chính xác. Hung thủ chặt thi nạn nhân ra sau đó lại cắt cánh phục rồi bỏ vào bọc đen đem ra bãi rác nhưng lại không thấy đầu nạn nhân đâu chứng tỏ hung thủ muốn cho ta thấy hắn căm ghét những người cảnh sát và không muốn họ chết toàn thây."

Bạn đang đọc truyện *Hàn Thiên Vũ, Anh Là Lưu Manh* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 22: Thi thể bị chặt từng khúc (2)

Thanh tra Lý bước đến nói với Hàn Thiên Vũ: "Chúng tôi có kiểm tra camera an ninh nhưng xem ra hung thủ đã làm nhiễu hệ thống khiến cho camera tắt hết."

Hàn Thiên Vũ dường như đang nghĩ điều gì đó nhưng sau đó mới nói: "Camera tắt lúc nào?"

"Vào đêm khoảng 2 giờ 30 đến 2 giờ 40 thì camera trở lại bình thường."

"Ngày mai đưa cho tôi những danh sách nạn nhân bị bắt cóc vào năm 2010. Còn nữa điều tra xem những tên bắt cóc vào năm đó."

"Được" Thanh tra nghe Hàn Thiên Vũ nói như thế liền vui mừng hơn hớn. Tên tiểu tử này làm việc khi có hứng thú mới tham gia giúp nếu không dù có quý lại cũng chẳng thay đổi quyết định của cậu ta.

Hàn Thiên Vũ nói vài câu với thanh tra Lý xong liền đưa Trần Đường Đường rời đi.

Khi ngồi lên xe Trần Đường Đường liền tò mò muốn điều tra, cô tính xoay qua hỏi anh thì lại bị anh chặn lại.

"Khoan hỏi, bây giờ em muốn ăn gì?"

"Hả?" Anh nói cô mới nhớ bây giờ cũng gần tám giờ rồi mà cô chưa ăn gì.

"Thiệt là..." Anh không ngờ cô không những không sợ mà còn nổi hứng muốn tò mò tham gia điều tra.

"Em muốn ăn mì sủi cảo "

"Được "

Sau khi hai người ăn xong liền về nhà. Tốc độ lái xe của anh hôm nay hình như hơi nhanh nên cô hỏi: "Anh có chuyện gì gấp lắm sao?"

"Không có " Anh mỉm cười không nhìn cô.

"..." Anh có thói cười âm hiểm như vậy được hay không?

Không đợi cô bước xuống xe anh liền bế cô lên chung cư.

"Nè nè anh anh làm sao vậy? " Cô theo phản xạ ôm cổ anh.

" Em nghĩ gì thế? Anh chỉ muốn giúp em lên lầu nhanh thôi." Miệng thì nói thế nhưng tốc độ đi của anh không những không giảm mà còn tăng nhanh.

Khi vào nhà rồi anh liền bế cô vào phòng. Bây giờ cô mới biết tại sao anh lại đi nhanh như vậy.

"Khoan khoan em muốn thay đồ rồi mới đi ngủ." Cô lập tức nhảy khỏi vòng tay của anh.

"Em quên Lãnh Hạo dặn gì rồi sao?"

"..." Hình như là....

"Đường Đường coi đồ ra nào. Mau mau." Anh cười như không cười bước tới cô.

"Em...khoan đợi chút..." Trần Đường Đường mặt đỏ như cà chua thấy anh đang tới ngày càng gần mình cô vô thức lùi lại từng bước.

"Đường Đường em yên tâm anh sẽ không để em thiệt thòi đâu. "

"Anh anh tính làm gì? "

Anh không trả lời mà bắt đầu cởi đồ mình ra. Trần Đường Đường nhìn thân thể rắn chắc đang dần xuất hiện trước mắt không khỏi nuốt nước miếng.

Cô nhìn thân thể anh không chớp mắt. Ông trời thật là quá thiên vị anh, bao nhiêu cái đẹp ông đều cho anh hết.

Anh cởi áo xong rồi lại chuẩn bị cởi chiếc quần dài của mình ra nhưng động tác của anh bỗng dừng lại.

Cô đang ngắm nhìn thân thể mỹ nam của anh một cách hưởng thụ vậy mà anh lại dừng.

Cô bất mãn nhìn anh thì bắt gặp ánh mắt của anh đang nhìn cô có chút lạ.

Lúc này Trần Đường Đường cảm giác mũi mình có nước gì chảy xuống.

Hình như nó hơi tanh.

Lúc này cô sờ lên mũi thì mới phát hiện ra....

Trời ạ cô bị chảy máu mũi rồi.

Mặt cô vừa đỏ vừa xấu hổ nhưng cô vẫn tỏ rằng bình tĩnh ngửa đầu ra sau rồi bóp sống mũi ngăn máu chảy ra.

Hàn Thiên Vũ thấy một màn này không khỏi bật cười. Rõ ràng cô đang xấu hổ mà vẫn tỏ ra không có chuyện gì.

"Ah anh không được cười, chuyện này không có gì đáng cười hết " Cô thẹn quá hóa giận nhìn anh.

"Được được rồi anh không cười nhưng Đường Đường em đang nghĩ gì mà chảy máu mũi vậy? " Anh cười đã rồi mới bước đến bế cô lên giường rồi ra ngoài phòng.

"..." Cái tên xấu xa.

Một lát sau Trần Đường Đường thấy anh quay lại cầm theo túi đá lạnh chườm lên sống mũi của cô.

Vì cảm giác mát lạnh đè lên chiếc mũi của mình khiến cho bản thân cô thoải mái người cũng thả lỏng ra.

Còn anh thì vẫn như cũ cầm túi đá lạnh chườm lên chiếc mũi của cô.

Khi thấy cô hết chảy máu mũi rồi thì anh mới đem túi đá ra ngoài.

Trần Đường Đường nghĩ tốt nhất bây giờ nên khóa cửa lại trước nếu không một lát Hàn Thiên Vũ sẽ đi vào ăn đậu hủ của cô cho xem.

Vì thế nên cô cố gắng nhảy cò thọt cò thọt định đóng cửa thì bị anh ngăn lại.

"Đường Đường em muốn thất hứa? "

"Hả có đâu, em nghĩ rằng anh sẽ về phòng mình ngủ nên định đóng cửa lại thôi." Trần Đường Đường cô cười nịnh nọt nhìn anh.

"Thật vậy sao? " Anh còn lâu mới tin cô.

"Thật thật mà "

"Được rồi chúng ta nên coi đồ rồi đi ngủ thôi." Anh nói xong lập tức dùng tốc độ ánh sáng coi đồ của cô và anh rồi bế cô lên giường.

Trần Đường Đường được bế lên giường lập tức chui vào trong chăn trùm kín người lại.

Cô là lần đầu tiên không một mảnh vải che thân ngủ cùng đàn ông đó nha. Thật xấu hổ quá.

Hàn Thiên Vũ thấy biểu hiện của cô như vậy thật là đáng yêu. Anh gạt cái chăn đang trùm cô ra rồi cười cười nói:"Em mà cứ như thế anh sẽ không kiềm chế mà ăn em mất."

"Anh anh...umm" Cô chưa nói hết câu liền bị hôn xuống.

Anh chỉ chạm vào môi cô một cái rồi ôm cô vào lòng mà ngủ.

Trần Đường Đường tưởng Hàn Thiên Vũ sẽ làm thêm bước nhưng không ngờ hôm nay anh lại dễ dàng buông tha cô.

Điều này làm cho cô có hơi bất ngờ.

Dường như hiểu được ý khó tin của cô anh liền ngậm vành tai miễn cảm của cô rồi liếm sau đó lại trượt xuống cổ.

"Đường Đường em mà dám động anh sẽ không kiềm chế được mà ăn em đấy. Bây giờ trễ rồi ngủ thôi." Anh nói xong liền nhắm mắt ngủ.

Trần Đường Đường ngoan ngoãn không dám động sợ sẽ làm nổi tính thú của con sói kia thì cô là người lỗ nhất.

Sáng sớm, Trần Đường Đường vừa mở mắt ra đã thấy một gương mặt chuẩn soái ca gần trong gang tấc khiến cô liền đỏ mặt nhanh chóng úp mặt vào gối.

Cô thật sự rất muốn đi xuống giường nhưng mà một chân cô bị gậy hơn nửa bên hông cô Hàn Thiên Vũ vẫn ôm chặt không buông.

Trần Đường Đường thấy vậy lập tức nổi ý muốn ăn đậu hủ của anh.

Bây giờ cô mới nghiêm túc nhìn kĩ khuôn mặt này của anh. Hàng lông mi của anh không những dài mà còn dài.

Cặp chân mày anh nhìn không đậm không nhạt nhưng nó rất ngay ngắn không mọc lông mày tùm lùm.

Đôi môi thì quyến rũ, bản thân cô là con gái nhưng không khỏi than vởi ông trời lần nữa.

Nhưng mà nếu cô nhớ không lầm thì không phải hôm qua anh ngủ trước cô sao?

Vậy sao hôm nay mắt anh lại có quầng thâm?

Hình như hôm qua nửa đêm cô nghe có tiếng nước chảy trong nhà tắm sau đó mơ màng thức dậy nhìn người ngủ kế bên không thấy đâu.

Nhưng đây không phải quan trọng, quan trọng bây giờ là....

Cô lại nhìn khuôn ngực của anh.

Sau đó máu sắc nữ cô liền nổi lên, hai bàn tay nhỏ nhắn của cô bắt đầu sờ soạng lồng ngực rắn chắc của anh.

Tiếp đó tay liền trượt xuống cơ bụng sáu múi của anh.

Lúc này người đang bị cô ăn đậu hủ động dậy một cái làm cho cô giật mình rút tay lại.

Nhưng sau đó cô liền thấy mình bị Hàn Thiên Vũ áp dưới thân của anh.

Hàn Thiên Vũ đem qua được ôm mỹ mà chẳng thể ăn được hại anh nửa đêm phải đi tắm nước lạnh.

Anh cứ nghĩ ôm Trần Đường Đường ngủ sẽ làm giảm bớt dục vọng của anh nhưng không ngờ nó lại làm cho dục vọng ngày càng mãnh liệt hơn.

Hàn Thiên Vũ vốn nghĩ bản thân là một người kiểm chế rất giỏi nhưng mà đêm qua sau khi anh tắm nước lạnh xong thì anh mới thấy năng lực tự kiểm chế của anh hình như không có tác dụng khi ở cạnh cô.

Vì anh ngủ không sâu lắm nên mở mắt ra ngắm nhìn người con gái anh yêu ngủ.

Trông thật đáng yêu.

Hàn Thiên Vũ thấy Trần Đường Đường sắp dậy liền nhắm mắt giả vờ ngủ.

Thật không ngờ cô nhóc này nhân lúc anh ngủ mà dám sờ loạn. Hàn Thiên Vũ cảm nhận được bàn tay nhỏ bé của cô đang trượt xuống bụng của mình liền không chịu nổi nữa mà đè cô dưới thân mình.

"Anh anh tỉnh lâu rồi mà còn giả vờ mình đang ngủ hả? Lưu manh." Bị bắt quả tan như vậy xấu hổ quá.

Cô thật muốn có cái lỗ để chui xuống để không nhìn anh.

"Anh giả vờ ngủ không phải giúp em ăn đậu hủ của anh sao?" Hàn Thiên Vũ mặt dày nói.

"..." Cái tên lưu manh mặt dày.

Hai người chẳng có ai mặc quần áo nên thân thể tiếp xúc thân thể khiến cho Hàn Thiên Vũ bị khơi lên dục vọng.

Lúc này Trần Đường Đường thật sự không dám động dậy chút nào vì cô cảm nhận được có cái gì đó cứng cứng đang đâm vào bụng dưới của cô.

"Thiên Vũ nặng...nặng mau đi ra nhanh uhhh"

Hàn Thiên Vũ bất chợt hôn cô sau đó đầu lưỡi linh hoạt của anh bắt đầu cạy mở hàm răng cô ra tìm kiếm đầu lưỡi thơm tho của cô mà mút.

Một tay của anh xoa nắn tiểu bánh bao của cô.

Tay còn lại thì trượt xuống nơi tư mật của cô.

Đột nhiên lúc này chuông cửa vang lên.

Trần Đường Đường nghe thấy tiếng chuông cửa lập tức mở cò trong bụng. Thật may chuông cửa tới đúng lúc nếu không cô và anh sẽ....

Còn Hàn Thiên Vũ thì ngược lại rất bất mãn với kẻ nào bấm chuông cửa.

"Anh mau đi mở cửa đi mà uhm..." Trần Đường Đường đẩy đẩy anh ra.

"..." Hàn Thiên Vũ hôn nhẹ vào môi cô sau đó lưu luyến buông môi cô ra rồi.

Anh thở dài một tiếng sau đó vào nhà tắm thay đồ rồi ra mở cửa.

Khi Hàn Thiên Vũ vừa mở cửa thì đã thấy khuôn mặt vui vẻ của thanh tra Lý.

"Tôi đã đem những danh sách cậu cần đến cho cậu rồi này. " Thanh tra Lý nhìn anh cười cười nói.

"Cảm ơn không việc gì nữa thì chú về đi." Anh nói xong liền đóng cửa.

"..." Cái tên nhóc này, ít ra cũng phải lịch sự mời ông vô nhà uống nước chứ.

Hàn Thiên Vũ để những thứ liên quan đến vụ án sang một bên sau đó liền vô phòng cô.

Trần Đường Đường nhân cơ hội anh ra mở cửa lập tức dùng tốc độ ánh sáng nhảy cẫng nhấc đến phòng tắm đánh răng rửa mặt thay đồ.

Hàn Thiên Vũ bước vào phòng cô thấy trên giường đã không thấy bóng dáng của Trần Đường Đường còn cửa nhà tắm lại đang đóng liền biết cô đang trong đó.

Anh cũng đi rửa mặt thay đồ sau đó liền đi chuẩn bị đồ ăn sáng cho cô.

Khi Trần Đường Đường vừa bước ra thì một bàn ăn sáng đã chuẩn bị sẵn cho cô.

"Ồ với anh thật tiện nghi. "

"Vậy em mau chóng lấy anh đi. Như vậy ngày nào em cũng sẽ được tiện nghi."

Cô lườm anh một cái không thèm nói với anh sau đó ngồi xuống bàn ăn.

Hàn Thiên Vũ cũng ngồi xuống ăn sáng cùng cô.

Khi hai người ăn xong, Hàn Thiên Vũ bế cô lên ghế sofa rồi mới bắt đầu dọn dẹp rửa bát.

Trần Đường Đường tính muốn ngắm anh làm việc nhà nhưng mà đôi mắt bị thu hút bởi những cuốn danh sách để trên bàn.

"Đây là danh sách gì vậy? " Cô hiếu kì lật ra xem thử.

"Là danh sách những người bị bắt cóc và kẻ bắt cóc vào năm 2010." Anh ngồi cạnh tiện tay cầm danh sách nói với cô.

"Để làm gì?"

"Hôm qua khi anh nhìn cánh tay của nạn nhân thì phát hiện trên tay nạn nhân bị axit sunfuric làm bỏng. Mà trọng điểm là vết bỏng trên tay nạn nhân không phải bị hung thủ tùy hứng đổ bừa, bởi vì hung thủ đổ axit theo con số 2010 cho nên anh mới cần danh sách bắt cóc vào năm này."

"Tại sao anh lại biết trên tay nạn nhân là bị axit sunfuric làm bỏng vậy? "

"Đơn giản thôi vì axit sunfuric làm da bị xám màu rồi chuyển sang màu nâu, vẩy kết khô chắc, lõm so với da lành. Đường Đường đây là dấu hiệu nhận biết đơn giản mà thôi." Hàn Thiên Vũ đặc ý nhìn cô.

"..." Có anh thấy đơn giản.

"Em thắc mắc gì cứ hỏi anh."

"Vậy tại sao lại xem danh sách bắt cóc này để làm gì? Nó có liên quan gì đến vụ án? "

"Tại năm đó anh là người phá vụ án bắt cóc lớn nhất. Mà tên cầm đầu có sở thích là lấy axit đổ lên da người làm trò tiêu khiển."

"Xem ra trí nhớ anh không tệ."

"Nói thừa." Hàn Thiên Vũ lườm cô.

"..." Coi như cô chưa nói gì đi.

Lúc này thanh tra Lý gọi điện thoại đến.

"Thiên Vũ lại có thêm một thi thể được phát hiện."

"Ở đâu, được đến ngay."

"Có chuyện gì vậy? " Trần Đường Đường thấy vẻ mặt cao hứng của anh liền tò mò hỏi.

"Thanh tra Lý nói mới phát hiện ra một

thi thể nữa."

"Có thêm một người chết mà anh cao hứng vậy sao. Anh thật biến thái."

"Em muốn đi không? "

"Tất nhiên đi rồi." Lâu lâu mới có cơ hội xem thi thể người chết mà.

[Trạch Nữ Hilry: "Hai người đều biến thái, biến thái."]

Bạn đang đọc truyện *Hàn Thiên Vũ, Anh Là Lưu Manh* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 23: Thi thể bị chặt từng khúc (Kết án)

Khi hai người đến nơi, thanh tra Lý liền đi tới vừa báo cáo vừa dẫn Trần Đường Đường và Hàn Thiên Vũ đến xem thi thể thứ hai.

"Thi thể thứ hai này cũng như thi thể trước không có đầu. Chúng tôi cũng đã điều tra ra gần đây có hai người cảnh sát bị mất tích ba ngày. Bây giờ vẫn chưa có tin tức gì. E là hai thi thể này là của họ. Hơn nữa hung thủ cũng như cũ làm quấy nhiễu hệ thống camera mặc dù an ninh đã bảo vệ rất chặt. "

Anh suy nghĩ rồi nhanh chóng kết luận: "Thứ nhất hung thủ là một người khoảng từ độ tuổi từ 20 đến 35. Thứ hai hung thủ là một người đã đoạt giải nhất về cuộc thi máy tính hoặc rất giỏi về lĩnh vực này. Thứ ba hấn ta làm việc có tổ chức. Thứ tư có thể mặt của hung thủ rất xấu hay bị bóng biến dạng nên hấn ta mới chỉ hoạt động vào ban đêm.Còn nữa chú xem đi." Anh đưa lại danh sách những người bị bắt cóc cho thanh tra Lý.

"Cái này đề làm gì?" Thanh tra Lý khó hiểu nhìn anh.

"Đưa nhiên là kiếm hung thủ rồi."

"Ý cậu hung thủ là một trong những nạn nhân này? "

"Bingo"

"Tại sao cậu lại chắc hung thủ có trong đây? "

"Chú không thấy thi thể của nạn nhân trước và sau đều ghi theo số 2010 bằng axit à. Hơn nữa sử dụng axit đổ lên da người làm trò tiêu khiển chỉ có tên bắt cóc cầm đầu năm đó mới làm thế. Còn nữa khi đó tên cầm đầu muốn trốn ra nước ngoài nên đã uy hiếp cảnh sát không thả hấn ta ra thì hấn sẽ cho nổ căn nhà có con tin trong đó. "

"À có phải lúc đó hấn phát hiện cảnh sát đã bao vây dù có trốn cũng không thể thoát nên đã kích hoạt bom nổ tự diệt bản thân." Trần Đường Đường đã từng đọc qua tin này nên mới chắc chắn nói.

"Phải và người có thể học theo từng thói quen của tên cầm đầu chỉ có thể thuộc hạ lâu năm hoặc là nạn nhân bị bắt cóc lâu năm." Hàn Thiên Vũ dùng ánh mắt tán thưởng nhìn cô.

"Theo tôi nhớ năm đó thuộc hạ của kẻ bắt cóc đều chết hết chỉ có con tin may mắn thoát thôi. Vậy chỉ còn lại một trường hợp đó là con tin bị bắt cóc cũng chính là hung thủ. Nhưng tại sao hung thủ lại cầm hận cảnh sát? " Thanh tra Lý vẫn không hiểu.

"Vì muốn báo thù cho kẻ bắt cóc. "

"Tại sao? "

"Ông không nghe qua triệu chứng stockholm sao? "

"À đó có phải là khi con tin biết mình không thể thoát khỏi tên bắt cóc nên sợ hãi quá biến thành sự đồng cảm và yêu kẻ bắt cóc? " Trần Đường Đường xoay qua nhìn đôi mắt hiện ý cười của anh.

"Đúng vậy. Xem ra em cũng hiểu được chút ít." Anh cười nhẹ nhàng xoa đầu cô.

Thanh tra Lý làm theo lời Hàn Thiên Vũ nói, sau đó mới phát hiện ra một người rất đáng nghi.

"Thiên Vũ trong danh sách năm đó có một người bị bắt cóc gần 7 năm sau đó được chúng tôi cứu thoát nhưng do vụ nổ lớn quá nên đã bị hủy dung."

"Vậy còn chờ gì mà không bắt? "

"Người đó là nam "

"Nam yêu nam lạ lắm sao? "

Thanh tra Lý nghe vậy cũng không phản bác lại lập tức cùng cấp dưới đi bắt tên hung thủ.

"Chúng ta không đi theo họ bắt hung thủ sao? " Trần Đường Đường có chút mất hứng.

"Đó là việc của cảnh sát. Bây giờ chúng ta đi thôi." Hàn Thiên Vũ nắm bàn tay nhỏ của cô ra khỏi hiện trường.

Ngồi lên xe Trần Đường Đường mới phát hiện con đường hôm nay có chút lạ.

"Chúng ta đi đâu vậy? " Cô nhìn xung quanh thắc mắc không biết anh tính chỗ cô đi đâu.

Hàn Thiên Vũ cười cười không đáp chỉ nhìn phía trước tập trung lái xe.

Anh càng không trả lời cô càng hiếu kì muốn anh nói ra. Trần Đường Đường bắt đầu giở trò hăm dọa anh.

"Hàn Thiên Vũ nói mau anh chở em đi đâu? Anh không nói mà chỉ cười là ý gì? Anh muốn tối nay ra phòng khách ngủ? "

Anh vẫn cười không trả lời cô.

Trần Đường Đường nghĩ không lẽ anh ấy muốn tạo cho cô một sự bất ngờ nên mới im lặng không nói.

Khi chiếc xe dừng trước một ngôi biệt thự nguy nga sang trọng thì cô biết anh đúng là cho cô một sự bất ngờ thật.

Mà bất ngờ hơn nữa là chiếc xe hơi Audi chạy vào cánh cổng sắt to lớn màu đen vừa mở ra cô đã thấy một người phụ nữ trung niên ăn mặc giản dị khác với vẻ sang trọng của ngôi biệt thự này đang đi đến chỗ cô.

Nhìn từ xa cô đã thấy người này tuy ăn mặc giản dị nhưng vẫn toát ra vẻ quý phái sang trọng không những thế còn rất xinh đẹp.

Khi người phụ nữ trung niên này đến gần cô càng không khỏi cảm thán. Đúng là nhìn từ xa đã đẹp nhìn gần lại càng đẹp hơn.

Nhưng sao người này lại trông quen quen hình như cô đã gặp ở đâu rồi.

Cô vừa xuống xe thì người phụ nữ ấy đã bắt lấy tay cô.

"Ai ya con dâu tương lai cuối cùng cũng gặp được con." Bà Hàn cao hứng vui cười nắm hai bàn tay của Trần Đường Đường vỗ vỗ.

Con dâu tương lai? Tại sao lại gọi như thế?

Hàn Thiên Vũ thấy vẻ ngạc nhiên của cô liền bật cười nhìn qua mẹ mình nói:"Mẹ đừng làm cho con dâu của mẹ sợ nếu người ta bỏ chạy con sẽ phải ở giá đó. "

Mẹ? Mẹ? Mẹ?

Lúc này Trần Đường Đường chết đứng tại chỗ. Không phải đây là người đã hiểu lầm cô và anh đã XXOO trên giường còn khen anh làm tốt lắm hay sao.

Khoan đã anh vừa này gọi người này là mẹ thì phải. Mẹ?

Lúc này mặt Trần Đường Đường liền đỏ lên gật đầu nói lắp bắp chào bà Hàn một tiếng." Dạ dạ cháu chào chào bác."

Ahh trời ơi ai nói cho cô biết phải làm sao đi hu hu. Thật xấu hổ quá. Chưa gì mà đã để cho bậc trưởng bối nhìn thấy cảnh tượng hiểu lầm đó rồi.

Bạn đang đọc truyện *Hàn Thiên Vũ, Anh Là Lưu Manh* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 24: Ra mắt trưởng bối

"Ai ui đứa nhỏ ngoan chưa gì đã đỏ mặt rồi." Bà Hàn nhìn đáng vẻ xấu hổ của Trần Đường Đường thật là đáng yêu bà lại càng muốn chọc cô.

"Được rồi mau vào nhà thôi." Hàn Thiên Vũ thấy mẹ mình còn tính chọc Trần Đường Đường lập tức giải vây giúp cô.

Trần Đường Đường dùng ánh mắt cảm kích nhìn anh.

Khi cô bước vào nhà xem tí nữa là ngất xỉu rồi. Vừa bước vào cô đã thấy ngôi biệt thự này vừa sang trọng tao nhã nhưng lại rất giản dị không phô trương như những người giàu khác.

Nhưng vấn đề không phải chỗ đó. Tại sao? Tại sao? Cô cứ nghĩ anh chỉ dẫn cô ra mắt ba mẹ lại không nghĩ có thêm ông bà của anh. Họ nhìn cô với ánh mắt mờ ám đó là sao?

Hàn Thiên Vũ nắm lấy tay cô gật đầu chào mọi người rồi giới thiệu cô: "Đây là Đường Đường, vợ sắp cưới của con. Đây là ông nội, bà nội, ba mẹ anh."

Trần Đường Đường thật muốn đảo hồ chui xuống. Sao anh không nói là đi gặp trưởng bối chứ. Cô chỉ mặc áo thun trắng tay dài với chiếc quần jean dài mà thôi nhìn vậy không được hay cho lắm.

Tuy vậy Trần Đường Đường cũng không phải là dạng người xấu hổ quá mà nói chuyện nhỏ xiu không nghe được.

Cô nghe Hàn Thiên Vũ giới thiệu lần lượt từng người cô liền ngoan ngoãn mỉm cười gật đầu chào: "Dạ cháu chào ông nội, bà nội, bác trai, bác gái."

Bà Hàn nghe vậy liền bắt mẫn bắt Trần Đường Đường phải sửa lại cách xưng hô: "Trước sau gì con cũng phải gọi chúng ta là ba mẹ thôi nên bây giờ tập kêu đi là vừa."

Ông nội Hàn cũng vui vẻ phụ họa theo: "Đúng đúng cháu dâu ngoan mau gọi đi. Ha Ha Ha "

Trần Đường Đường làm sao có thể từ chối lập tức ngoan ngoãn nhìn ông bà Hàn gọi một tiếng: "Ba, mẹ "

"Ng ngoan lắm! Mau ngồi đi đừng đứng." Bà Hàn kéo Trần Đường Đường ngồi cạnh bà sau đó bắt đầu cao hứng nói: "Cũng may là con xuất hiện thật là không uổng công mẹ chờ đợi lâu như vậy."

Ông nội Hàn về mặt phúc hậu đánh giá cô. Ăn mặc giản dị, ngoan ngoãn lễ phép tuy có xấu hổ nhưng rất đáng yêu. Ông càng nhìn càng thấy ân đức cháu dâu này.

Bà nội Hàn cười hiền hậu cũng có ý nghĩ như thế nhìn ông nội Hàn, hai người hiểu ý nhau gật đầu một cái.

"Đường Đường à con mà không xuất hiện thì ông nội còn nghĩ thằng cháu nào của ông là gay rồi. Cũng may Hàn gia chưa tới giai đoạn tuyệt tử tuyệt tôn...Ha....Ha..." Ông nội Hàn cười vui vẻ nói.

Ông Hàn này giờ vẫn im lặng đánh giá Trần Đường Đường, ừm không tệ rất tốt. Nhìn khuôn mặt này sao ông lại thấy quen quen.

"À phải rồi con năm nay bao nhiêu tuổi rồi?" Bà nội Hàn nhìn Trần Đường Đường tò mò, con bé rất đáng yêu bà cũng không ngờ con bé lại là khẩu vị của thằng cháu nhà bà.

"Dạ con 17 tuổi." Trần Đường Đường có hơi ngượng. Không biết họ có cho là cô yêu sớm hay không.

Cô vừa nói xong cả nhà chợt im lặng.

Bà Hàn là người không nhịn được nữa liền cười lên.

Bà nội Hàn cũng cười vui vẻ nói: "Ha... Ha...ha. Tại sao đàn ông Hàn gia càng ngày càng dụ dỗ con gái mới lớn không vậy hả? Lúc trước tôi mới 20 bị ông dụ sau đó tới Mỹ Mỹ bị Hàn Luật dụ về lúc 19 tuổi."

Nói tới đây bà Hàn liền đỏ mặt lườm ông Hàn.

Bà nội Hàn nói tiếp: "Bây giờ tới con chưa 18 tuổi đã bị dụ về. Ha...Ha..."

Ông nội Hàn ưỡn ngực tự hào: "Đó là do sức hút đàn ông Hàn gia quá lớn Ha Ha ha. Thiên Vũ làm tốt lắm."

Trần Đường Đường thật sự muốn chui xuống hố quá đi thôi.

"Xin chào cả nhà." Một giọng nữ vang lên khiến cho không khí đang vui vẻ bị ngừng.

"Xem ra hôm nay nhà mình có chuyện vui thì phải." Một người đàn ông trung niên trên mặt có một vết sẹo dài ngay mắt bước đến.

Ông nội Hàn là người đầu tiên lên tiếng nói " Tới rồi thì ngồi đi. A Phương mau pha trà."

A Phương người giúp việc lâu năm trong Hàn gia nghe ông nội Hàn nói thế gật đầu một cái bà liền đi pha trà.

Đỗ Chính bây giờ mới nhìn thấy cô gái trẻ đang ngồi cạnh Hàn Thiên Vũ:"Cô gái trẻ này là..."

Hàn Thiên Vũ ôm vai Trần Đường Đường nói: " Đây là Đường Đường vợ sắp cưới của con. Đường Đường đây là bác Đỗ."

"Dạ trẻ cháu chào bác Đỗ." Trần Đường Đường mỉm cười lễ phép chào.

"Cái gì mà vợ sắp cưới, bác gái không phải bác muốn con làm dâu nhà bác sao? Tại sao bây giờ anh ấy lại nói như thế? " Đỗ Tổ Châu cuối cùng cũng chịu không nổi kích động nói.

"Tiểu Châu!!" Đỗ Chính thật không ngờ con gái dịu dàng của ông hôm nay tại sao lại kích động như thế. Mặc dù ông biết nó thích Hàn Thiên Vũ nhưng người ta rõ ràng là không để nó vào trong mắt tại sao nó cứ cố chấp không buông.

Ban đầu bởi vì bà nghĩ Tổ Châu là con của bạn thân chồng bà nên vì muốn hai bên thân nhau hơn nữa mới nói như thế với Tổ Châu mà thôi.

"Vợ là tôi chọn không ai có quyền quyết định." Hàn Thiên Vũ lườm bà Hàn sau đó xoay qua lạnh lùng nhìn Đỗ Tổ Châu nói.

Đỗ Tổ Châu không cam lòng nói:" Nhưng hai năm trước em nói sẽ lấy anh anh cũng chấp nhận rồi sao? "

Trần Đường Đường nghe xong thật muốn đập Hàn Thiên Vũ một cái nhưng do có trường bối ở đây cô đành lấy tay néo mạnh ngay hông anh.

Hàn Thiên Vũ không nhớ hai năm trước Đỗ Tổ Châu đã nói gì với anh nhưng anh nhớ chỉ trả lời cho qua mà thôi.

Đột nhiên bên hông anh hơi đau liền biết ngay bảo bối anh đang ghen vì thế anh vòng tay ôm eo cô khiến cho khoảng cách của hai người gần nhau hơn.

"Lúc ấy tôi không nhớ cô nói gì nhưng chắc chắn một điều là tôi không hề hứa hay đồng ý với cô điều gì cả. Còn một điều nữa, tôi là một chuyên gia tâm lý nên nhìn vào đôi mắt người đó tôi có thể biết ai nói thật ai nói dối."

Nghe Hàn Thiên Vũ nói như thế Đỗ Tổ Châu im bật,mặt tái xanh tránh ánh mắt của anh.

Đỗ Chính nhìn biểu hiện như thế liền biết mọi chuyện, ông cũng không còn mặt mũi ở đây liền nhanh chóng nói vài câu rồi đưa con gái của ông về.

Sau khi hai cha con họ về Hàn gia lại tiếp tục vui vẻ nói chuyện.

"Thiên Vũ dẫn Đường Đường lên phòng con đi. Tới cơm trưa mẹ sẽ kêu xuống." Bà Hàn nói xong còn nháy mắt một cái nhìn anh.

Lời bà vừa nói xong cả nhà liền cười lên.

Đến Hàn Thiên Vũ còn phải bật cười với hành động này của mẹ anh.

Chỉ có Trần Đường Đường là khó hiểu không biết chuyện gì bị Hàn Thiên Vũ dắt lên phòng .

Bạn đang đọc truyện *Hàn Thiên Vũ, Anh Là Lưu Manh* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 25: Sinh một đàn cháu

Trần Đường Đường vừa vào phòng lập tức bị ai kia đẩy ngã xuống giường hôn tới tấp. Sau khi hôn đến môi cô sung lên anh mới chịu dừng.

"Lưu manh, mau tránh ra. Chân em đang bị gãy đó." Cô đẩy đẩy lồng ngực anh ra nhưng làm như thế lại kích thích anh hơn nữa.

Chỉ cần bàn tay cô chạm vào người anh thì đã đủ kích thích rồi. Thế là Hàn Thiên Vũ cúi người tiếp tục hôn đôi môi mà anh khao khát không muốn rời xa.

Cô la lên muốn kêu anh đi ra thì đầu lưỡi anh nhân lúc ấy trượt vào quần lấy đầu lưỡi của cô.

Trần Đường Đường muốn rút lưỡi ra nhưng anh lại không cho còn mút lấy khiến cho đầu lưỡi của cô không có cơ hội chạy trốn.

Tay anh không rảnh rồi bắt đầu trượt vào bên trong áo cô sau đó tháo áo ngực cô ra. Một tay anh vòng qua ôm eo cô, tay còn lại xoa bầu ngực mềm mại của cô. Anh hết hôn môi cô liền cúi xuống mút lấy cổ cô.

"Ahnh nhẹ nhẹ một chút. Nhẹ tay lại." Trần Đường Đường cảm thấy anh xoa hơi mạnh tay nên kêu lên.

Anh không trả lời nhưng lực đạo đã nhẹ bớt.

Lúc này cánh cửa đang khép hờ có bốn con mắt đang nhìn lên anh và cô.

"Tiểu quý làm tốt lắm." Bà Hàn tán thưởng nói.

"Đúng là cháu nội bà, cao tay lắm." Bà nội Hàn cũng vui mừng nói.

Hàn Luật ở dưới lầu nhìn mẹ và vợ mình đang nhìn lên đôi tình nhân trẻ đang ân ái hình như không được hay lắm.

Ông nhìn qua ba mình thì bị ba ông liếc như muốn nói "con nghĩ ta có quyền nói mẹ con sao".

Thế là Hàn Luật hi sinh lên kêu hai người phụ nữ đang nhìn lên ở trước cửa phòng con trai mình nói: "Hai người nhìn đủ chưa?"

Giọng nói của Hàn Luật khiến cho hai người họ giật mình không những thế bên trong Trần Đường Đường cũng giật mình lập tức đẩy Hàn Thiên Vũ ra..

"Ôi nhỏ tiếng thôi!" Bà Hàn ngồi dậy bịt miệng ông lại.

Cánh cửa mở ra Hàn Thiên Vũ bất mãn nhìn ba người đang phá chuyện tốt của anh.

"Ai ui chúng ta định kêu tụi con xuống ăn cơm đây. Mau mau ăn cơm thôi." Bà nội Hàn nói xong liền trốn đi.

Bà Hàn nghĩ mẹ chồng thật không nghĩa khí, nghe lên bị phát hiện liền trốn trước bỏ mặt đồng bọn như bà ở lại. Bà lại liếc ngang ông chồng của thật là...Hàn Luật xem tối nay tôi xử trí ông ra sao, hừ.

Ông Hàn cũng đã quen với tính khí của vợ mình nên cũng cười cười rồi kêu Hàn Thiên Vũ và Trần Đường Đường xuống ăn cơm.

Khi mọi người xuống lầu hết rồi thì Hàn Thiên Vũ liền bị một cái cái gối bay thẳng tới mặt mình. Khi nói anh cũng biết Trần Đường Đường đang xấu hổ nên mới làm ra trò trẻ con này.

"Bây giờ phải làm sao đây? Bị mẹ với bà nội thấy hết rồi." Cô ỉu xiu nói.

Anh bước đến ôm cô nói: "Ngại gì chứ? Đừng lo, gia đình anh ai cũng đều rất thích em. Ngoan, bây giờ chúng ta xuống ăn cơm thôi mọi người đang đợi."

Khi hai người bước xuống lầu, Trần Đường Đường cảm thấy cặp mắt của bà Hàn và bà nội Hàn rất mờ ám khiến mặt cô liền nóng lên.

"Mau ngồi xuống ăn thôi, chắc tụi con đói rồi phải không?" Bà Hàn dịu dàng nói.

"Dạ, mời cả nhà ăn cơm." Trần Đường Đường lễ phép nói như thế khiến cho Hàn gia càng ân ý cô hơn.

"Thiên Vũ con bảo vệ Đường Đường kiểu gì mà khiến con bé bị gãy chân như thế này?" Ông Hàn nhìn cô gái nhỏ một chân bị bó bột như vậy ông mà là ba mẹ ruột con bé thì nhất định cho tiểu tử này một trận nhớ đời.

"A, do con bất cẩn bị ngã xuống cầu thang thôi." Trần Đường Đường nghe ông Hàn nói vậy trong lòng vừa ảm áp vừa không muốn ông trách Hàn Thiên Vũ. Dù sao do cô không cảnh giác nên mới bị như thế chứ không hề liên quan gì đến anh.

"Là do con sơ suất không chú ý bảo vệ nên mới để cô ấy bị như thế. Sẽ không có lần sau đâu." Hàn Thiên Vũ nghiêm túc nhìn ông Hàn nói.

"Con nói được thì nhất định phải làm được đó." Ông Hàn nhìn anh nghiêm túc nói như vậy cũng an tâm.

Hàn Thiên Vũ không trả lời mà gấp thức cho Trần Đường Đường: "Ăn nhiều một chút."

"À phải rồi Đường Đường sang năm con cũng 18 rồi đúng không?" Bà nội Hàn nhẹ giọng nói nhưng lại khiến Trần Đường Đường đang uống nước cũng phải sặc.

Hàn Thiên Vũ ngồi kế bên lấy khăn giấy lau giúp cô. Động tác anh khiến cho mọi người ai cũng kinh hi. Không phải Hàn Thiên Vũ là người nghiện sạch sẽ sao? Thế mà bây giờ anh lại không ngần ngại mà lau chùi giúp Trần Đường Đường.

Lúc trước chỉ cần ai hắt hơi mà gần anh thì Hàn Thiên Vũ đã phải đi tắm đến bảy lần rồi. Thật không ngờ Hàn Thiên Vũ của trước kia cuối cùng cũng chịu thua cô gái này.

Bà Hàn ngồi một bên phụ họa nói: "Đường Đường à con đừng hiểu lầm nha. Không phải gia đình mẹ muốn ép con gả cho Thiên Vũ liên đâu mà chỉ do

bây giờ bà nội cũng lớn tuổi rồi rất mong có cháu bông nên mới hỏi con vậy thôi. Tụi con còn trẻ sau này sinh con cũng được."

"..." Trần Đường Đường đỏ mặt nhớ lại lúc nãy trong phòng bị mẹ Hàn và bà nội Hàn nhìn thấy hết.

"Mọi người yên tâm, Đường Đường rất nhanh sẽ cho Hàn gia chúng ta một đàn cháu con đông đúc." Hàn Thiên Vũ nắm tay nhìn cô nói.

Còn Trần Đường Đường thật sự rất muốn đập tên lưu manh này ra xa. Ai nói sẽ sinh con cho anh chứ. Cô chưa đồng ý mà anh đã tự quyết định rồi còn sinh một đàn cháu con đông đúc?! Anh nghĩ cô là heo chắt?!

"Ha ha ha được được chúng ta rất mong đợi nha." Bà nội Hàn nhận được câu trả lời ân ý liền cao hứng nói.

Bữa cơm được kết thúc trong sự vui vẻ chỉ hai người mang tâm trạng phức tạp là ông Hàn và Trần Đường Đường.

Ông Hàn liếc nhìn thẳng con trước giờ luôn được vợ ông thương yêu còn hơn cả ông nữa. Thật là chọn câu nào không chọn lại đi chọn câu sinh một đàn cháu vậy chuyện tính phúc của ông sau này làm sao?

Trần Đường Đường nhìn cái tên lưu manh không hỏi ý kiến cô có đồng ý hay không mà đã mạnh miệng nói sẽ sinh một đàn cháu. Anh muốn sinh thì tự mình sinh đi, hừ.

"Được rồi, tụi con đi đường xa tối nay ngủ lại đi." Ông nội Hàn nói như vậy hai người cũng không từ chối mà ở lại.

"A Phương mau đi chuẩn bị căn phòng cho Đường Đường." Ông Hàn vừa dứt lời thì Hàn Thiên Vũ đã từ chối.

"Không được, Đường Đường phải ngủ với con."

"..." Hàn Thiên Vũ anh thiếu hơi em đến vậy sao?

"Đúng đúng dù sao sau này cũng là vợ chồng bây giờ tụi con nên tập thói quen ngủ chung để sau này không cần ngại ngùng." Bà Hàn rất mong thằng con trai bà nhân cơ hội này mà gạo nấu thành cơm để sau này con dâu cưng của bà khó mà trốn được.

Trần Đường Đường mà biết bà Hàn nghĩ như thế nhất định sẽ xách dép bỏ chạy cho xem.

Bạn đang đọc truyện *Hàn Thiên Vũ, Anh Là Lưu Manh* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.